

Книга перша

Частина I. Мрійник у халепі

Вступ

Політ над океаном – це для мене завжди насолода. Поміркуйте самі: вгорі, зліва і справа мінливе блакитне небо, а внизу – безкрайній океан, що хаотично віддзеркалює промінчики на невтомних хвилях. У небі крім мене та мого двомоторного літака тільки пухнасті хмари. Навіть птахи зустрічаються тут переважно біля берега. Плюс оця неповторна магія світла та тіні, а також різних відтінків, що виникають під впливом сонячних променів, які пробиваються крізь хмари.

Такий політ – найкраще, що може статися з пілотом, принаймні я так думаю. Зараз, коли я вже не маю можливості літати, мені часто сниться земля, над якою лише я та небо. Ще мариться політ над океаном.

Ви запитаете, чого я про це згадав!? Ну, з польоту почалася моя історія, пов'язана з ризиком для життя, неймовірними пригодами та іншими труднощами. Цю історію я маю намір розповісти на сторінках свого щоденника.

Завдання, від якого не можна відмовитися

Невідоме місце та час. Ігор та Василь

Я чалапав стежкою, з легень виривалося хрипке дихання, а я згинався під вагою свого «вантажю». Після вчорашньої стрілянини й біганини пасторальний пейзаж лягав цілющим бальзамом на мої добряче розхитані нерви. Колоскове жовте поле, яскраве та різноколірне листя на деревах і кущах приємно тішили й око, й вибагливий до ароматів ніс.

«Первородна природа», – подумав я та вже збирався розслабитися, але відчуття небезпеки турбувало, смикало свідомість, тривога не полишала мозок, а інтуїція кричала, що життя пішло навперейми.

Аж до самого селища мені не зустрічалися люди.

«Дивно, якщо врахувати, що сонце у зеніті, – прикинув я. – У такий час люди працюють, йдуть чи їдуть дорогою у своїх справах».

Ноша важчала з кожною хвилиною, адже нести дорослу людину на собі та одночасно багато думати не виходило. Моєю головною метою було надати пораненому товаришу медичну допомогу.

Я подумав, що вдруге нести мого земляка було трохи легше. Річ в тому, що тепер обидві руки виявилися вільними від сторонніх предметів, а тому я надійно

тримав пораненого Василя. Проте тягти на собі непритомну людину було непросто.

З вуст зірвалося приправлене гнівом слівце. Усе через те, що я згадав той день, коли почалися пригоди для неспокійної души молодого пілота, тобто для мене. Невезіння почалося дві доби тому – у понеділок, найбільш ординарний день, який не віщував нічого нового. Я щойно прийшов до місця роботи.

Земля. Рідне місто. Два дні до переміщення

8 година ранку за місцевим часом

Сірі бетонні плити аеродрому блищали маленькими крижинками інею. В останні дні погода й так не тішила, часом йшли холодні весняні дощі, тож я насолоджувався морозною ранковою прогулянкою під ясным небом.

«Схоже, день вперше буде сонячним, не за горами тепла погода».

Я пройшов повз ангар, де стояв головний скарб фірми, в якій я працював – Beechcraft King Air 560ER. За цей літак шеф відвалив купу грошей. Тепер Beechcraft приносив фірмі надприбутки. Оскільки мені пощастило стати пілотом, якому довірили цей новенький крилатий апарат, я не з чуток знав скільки мажори та мажорки платили за перельоти на курорти. Інші побратими Beechcraft-та, які стояли в тому ж ангарі, в порівнянні з червоно-білим красенем виглядали блідо й непоказно.

Я посміхався ранковому сонцю та крилатому другові, який вважався топовим у класі турбогвинтових легких літаків універсального призначення. Олдскульний двомоторний Beechcraft славився надійністю й за потреби сідав на коротку злітно-посадкову смугу з ґрунтовим та трав'яним покриттям. Через це шеф отримував замовлення від заможних клієнтів, які бажали дістатися важкодоступних або екзотичних місць земної кулі. Мажори прагнули туди, де поки що було чисто й порожньо, куди наразі не дістався масовий турист, а отже в тих місцях можна було побачити первородний ландшафт і незайману природу. Клієнти із задоволенням платили за це тисячі доларів.

Крім того, універсальний літак був обладнаний знімними пасажирськими сидіннями, що дозволяло шефові брати замовлення на доставляння вантажів.

Мене пощастило літати на Beechcraft'і вже пів року, але я й донині продовжував радіти з того, що шеф призначив мене пілотом свого головного скарбу. Мій звичний ранковий маршрут завів мене за ріг, а потім в напрямку віддаленої одноповерхової будівлі в серці нашого пілотського братства, яке трохи псували кабінети нашого начальства.

За кілька сотень метрів я опинився біля входу, де мене перехопив наш сторож Петрович.

– Чуєш, Ігорко! – покликав він мене. – Шеф велів тебе дочекатися.

Щось із нашим сторожем було не так! Я придивився і зрозумів, що в Петровича була напрочуд твереза фізіономія, а це було для нього геть непересічною подією.

Сторож почухав потилицю, стара шапка, яку прали минулого десятиліття, при цьому з'їхала на чоло. На обличчі Петровича відбився напружений розумовий процес, який завершився словами:

– Сказав, значить, одразу нехай зайде, терміново! О!

Петрович, який не володів навіть задатками красномовства, був за своїм характером похмурим мовчуном. Тому, коли він виконав нетипово складне для його мозку завдання, то поправив шапку, зраділо ляснув мене по спині й пішов собі у сторожку.

"Так, так!" – подумав я. – «Виходить, сторож тут стояв, аби дочекатися моєї появи та виконати доручення начальства!?»

Я задумався: – «А чого б раптом у Петровича виявився такий дивний вираз на неголеній та тверезій пиці?»

Подумавши трохи, я вирішив:

«Таку мармизу ні з чим не сплутаєш! Це скидається на хвилювання через підвищену відповідальність!»

Мушу зазначити, що раніше на нашій фірмі справи йшли спокійно та розмірено, тому така терміновість здавалася нетиповою.

«Напевно, трапилося щось надважливе!» – подумав я, відчинив двері й попрямував коридором до кабінету директора.

Ним був вже немолодий відставний пілот Олександр Борисович, який після стандартної військової кар'єри заснував спочатку школу пілотування, а потім власну фірму. Вже десять років як Олександр Борисович залишався незмінним господарем та керівником власного бізнесу. Цей добрий чоловік сильно погладшав, але вік і пристрасть до калорійної їжі не зменшили блиск в очах, не позбавили директора азарту. У нього для мене завжди були жарти-приказки, він був людиною-анекдотом, у якого на всі випадки життя була пачка смішних історій. Коли я потрапив до нього в учні, то подумав, що з шефом мені повезло.

Тим часом я повернув за риг, пройшов коридором до кінця й опинився біля дверей з табличкою «Директор». Звідти лунали приглушені голоси. Я поправив коротке темно-каштанове волосся, постукав, дочекався стандартного: «Так-так!» – і увійшов.

За столом сидів спітнілий Олександр Борисович, шкіра на його лиці почервоніла, до чола прилипло рідке волосся.

«Пізно щось для спеки», — подумав я. – «Може, опалення в шефа барахлить?»

Проте вираз його фізіономії був далекий від нормального, лоба перетинали зморшки, губи виявилися стиснутими та весь його похмурий вигляд говорив про те, що в нього чималі проблеми.

Я помітив загнаний погляд директора. Олександр Борисович виглядав пригніченим та засмученим. Таким я його ніколи не бачив!

Співрозмовник шефа у класичному охайному, але вже не новому діловому костюмі, виглядав як людина, яка працює на специфічній державній службі в силових структурах. Волосся гостя було вкладене в коротку класичну зачіску. Шкіра на підборідді й щоках виявилася свіжовиголоною, очі темні, погляд чіпкий і жорсткий. Від нього віяло міцним одеколоном та впевненістю.

Цей немолодий чоловік не потів і почував себе комфортно, ніби він був не гостем, а щонайменше господарем кабінету та водночас власником нашої фірми. Його погляд викликав у мене занепокоєння та настороженість. Він зиркнув на мого шефа, чим примусив його заговорити:

– Познайомся, Ігорю, з нашим гостем з...! – почав шеф представляти чоловіка, але той одним суворим поглядом і відпрацьованим жестом перервав директора.

– Формальності ні до чого, – строгий чоловік повернувся до мене, посміхнувся казенною, черговою ледь помітною посмішкою, та жестом запросив до столу, заодно додав на словах: – сідайте, Ігорю. Мене звать Валентином Степановичем.

Я сів на стілець навпроти Олександра Борисовича, гість виявився праворуч від мене. Я покосився на шефа, той вихопив зі столу серветку й поспішно витер нею піт на лобі.

«Трясця! Але ж наш гість на шефа страху нагнав!» – подумав я.

Валентин Степанович перехопив мій погляд, трохи насупився й поставив дивне запитання:

– Ігорю, ти готовий до польоту? – коли я кивнув, гість продовжив: – Саша тебе хвалив, каже, ти надійний пілот... – він упер в мене свій колючий та проникливий погляд, ніби душу вивертав.

Я обережно кивнув, не розуміючи, до чого ця розмова. Валентин Степанович стукнув кісточками пальців по столу й спитав:

– А як далеко ти літав?

– Десяток разів доводилося літати до Єгипту... – почав я відповідати, поки шеф витирив спітнілу шию серветкою.

– Здійснив більше сотні польотів на Кіпр, – продовжив я, – літав до Болгарії, Греції, Італії, Австрії, Швейцарії та Туреччини. Рідше до інших країн.

У цей момент шеф спробував вставити пару слів, але гість зупинив директора тим самим коронним жестом. Валентин Степанович втупив у мене жорсткий і колочий погляд.

– Корисний досвід, – він дрібно покивав головою, знову впер у мене свої рентгени й запитав: – А як щодо польоту над Атлантикою?

Такий політ мені наразі лише снився, це була моя таємна мрія, більше якої мріялося тільки про політ навколо Землі. Я не став зображати перед гостем пєсика, який виляє хвостиком, а відповів з гідністю та максимально чесно:

– Досвіду таких польотів поки немає.

– І ти хотів би такий досвід здобути!? – це було скоріше твердження, ніж запитання.

Я кивнув головою.

– Приємно це чути, – гість навіть лягнув долонею по столу, повернувся до шефа й наказав: – Готуйте літак, за годину Ігор вилітає на Кариби.

Моє здивування гостя не схвилювало, а на низку питань він мав заздалегідь готову відповідь. Валентин Степанович обіцяв подбати про питання з дозволами, візами та іншими нюансами, гарантував, що бюрократичні проблеми вирішаться ще до зльоту. Він наказав мені вирушати вказаним маршрутом, поповнити пальне у баках й переночувати в Санта-Круш, що на острові Фуншал, а вранці вилетіти на Карибські острови в Атлантичному океані, здійснити посадку в міжнародному аеропорту Кап-Антєєн.

– А що потім? – поцікавився я, чекаючи каверзи.

У відповідь гість пояснив, що мені потрібно буде отримати дозвіл на регіональний переліт до курортного містечка на узбережжі, де я повинен забрати одну людину і якусь посилку:

– Пріоритетнішого за ту посилку в твоєму завданні нічого немає, – наголосив Валентин Степанович. – Коли вона буде в тебе, тобі доведеться покинути Гаїті, взявши курс на море, причому зроби це на малій висоті, нижче за дію радарів.

Я здригнувся і подумав: «Нічого собі каверза!» Така пропозиція вразила мене до глибини душі.

– Але ж це незаконно, – промимрив я. – Крім того, є ризик, що літак зіб'ють військові!

– Я впевнений, ти впорашся, – жорстко сказав, як відрізав, Валентин Степанович. – Подробиці повідомлять наші люди. Відмови я не приймаю, а моєму начальству взагалі начхати на умовності. Виникла термінова проблема, я знайшов виконавця для її вирішення. Про винагороду не турбуйся, заплатимо за потрійним тарифом.

Мій погляд уперся в спітнілого шефа. Я сподівався, що Олександр Борисович навідріз відмовиться ризикувати новим літаком та пілотом, тобто мною. Я думав, він пояснить, що наша фірма здійснює лише легальні рейси, але цього не сталося, директор вважав за краще відвести погляд і зберігати мовчання.

Я спробував вивернутися з цієї каламутної справи.

– Чому ви не залучаєте до роботи штатних співробітників?

– Справа надто термінова, щоб виконати завдання людьми та засобами, які вже засвітилися. Часу на повноцінну підготовку немає. Тому аналітики розраховують, що аматор із комерційної структури не приверне до себе увагу й впадеться з простим завданням.

Його слова прозвучали непереконливо, ризикувати життям через потрійний тариф не хотілося. Я вже збирався відкритим текстом послати гостя в пішу еротичну прогулянку, як той, зі скреготом відсунув крісло, підвівся й попрямував до виходу. Валентин Степанович уже схопився за ручку, але раптом різко обернувся і додав:

– Ігорю, запам'ятай, що йдеться про термінову державну справу. Не підведи країну. Підбери людину з пакунком та повертайся додому.

– А якщо я відмовлюсь? – різко вимовив я.

– Ускладнити життя людині – доволі звичне завдання для нашої структури, – з натяком сказав гість. – Ми не забуваємо друзів і швидко вирішуємо проблеми з недругами.

Начебто й у голосі ніякої загрози, але пролунало так, ніби відмова карається розстрілом. Тепер в мене цей нищий чоловік не викликав нічого, крім огиди. Я дивився на нього крізь звужені повіки, мої губи скривилися у подобі звірячого вискалу, але моя ненависть гостя не зворушила.

– Без спец-пакунку можеш не повертатись! – кинув наостанок Валентин Степанович і зачинив двері.

Невідоме місце та час. Ігор та Василь

Мої спогади перервалися тяжким стогоном Василя.

«Пораненому товаришу нелегко, жорстко й неприємно на плечі», – подумав я. – «Але вже краще так, ніж спливати кров'ю та померти».

Поки я йшов до селища, в якому сподівався знайти медичну допомогу, подумки прокручував у голові фрази іноземними мовами. Я не знав, де і в якій країні опинився. Щоправда, з іноземних мов я стерпно висловлювався лише англійською, а іспанською мовою знав популярні слова та короткі фрази на кшталт «мучачо» та «мучас граціас».

Вася не приходив до тям, хоча іноді я чув стогін земляка. Поблизу селища я розраховував на допомогу місцевих жителів, але не побачив ані допомоги, ані людей. Навколо літали птахи, шуміло листя, в повітрі стояв аромат соковитої та ледь пожовклої трави, яку нещодавно косили на узбіччі.

Тепер я зрозумів, що мене так насторожувало. Я покидав країну, коли на вулиці вже танув сніг, справа йшла до весни. Тут, навпаки, у свої права вже вступала осінь. Виходить, я у південній півкулі опинився?! Далеко від Гаїті я заліз, та й клімат тут швидше не тропічний, а такий, як у середніх широтах.

«Якесь марення!» – вирішив я, але очі й ніс не брехали, а ось свідомість влаштувала акції протесту, що пережеговувалися з акціями непокори. Я примусово перемикнув свідомість на пріоритетне завдання Васькового виживання. Поки що від мене вимагалось лише переставляти ноги та нести пораненого. Це перемикання уваги далось легко, оскільки товариш важив кілограмів шістдесят, а може й більше. Транспортування Василя на «власному горбі» забиравало всі мої сили, навіть попри те, що я хлопець здоровий, високий і фізично сильний.

«Чим я заслужив на таке покарання!?» – думав я. – «Тішить, що хоч літак цілий, а то б шеф мене навиворіт вивернув».

- Трясця! – вилаявся я, коли мені згадалася наша остання розмова.

Земля. Рідне місто. Два дні до переміщення

9 година ранку за місцевим часом

– Контора не залишила мені вибору, – у шефа затремтіла губа. – Як ти не розумієш, за вказівкою Валентина Степановича у мене відберуть фірму та літаки, а ти втрапиш роботу!!!

– А можуть? – недовірливо запитав я. – Цей покидьок Вам погрожував?

Олександр Борисович схопив мене за плечі та голосом, повним болю та страждання, пояснив:

– Як щодо кредитів у державному банку, оренди ангарів та офісу, які закінчуються цього року, – очі шефа розширилися, як у божевільного, – якщо не виконати наказ, мене викинуть на смітник, як брудну ганчірку!!! Куди я подіну літаки, як поверну борги???

Я обережно звільнився й відступив на крок. Шеф виглядав людиною, яку повністю поглинув розпач. Олександра Борисовича шкода, але мені не подобалася дурна ідея підставлятися під ракети.

– Та чому вони прийшли до нас, – брикнув я й відразу виправився, – е-е-е... тобто до Вас?

Рука шефа витяглася у бік червоно-білого літака.

– Через Beechcraft-a, через клятві льотні характеристики. Я виплатив за нього лише половину вартості, другу половину сплатив за допомогою банківської позики!

- ... – я вперто мовчав.

Нижня губа шефа знову затремтіла, він поліз тремтячими руками собі за пазуху, вийняв пластикову баночку, витрусив таблетку на долоню й закинув ліки собі в рот.

– Говорила мені дружина: «Саша, це занадто дорого, доведеться закласти будинок, дачу та квартиру мами...» і що виявилось? У всій державі не знайшлося літака на кшталт нашого!

– Ви серйозно? – хмикнув я.

– Не кожен літак здатний перетнути Атлантику та при цьому сісти на коротку ґрунтову злітно-посадкову смугу!

«Щоб потім сховатися над морем нижче за дію системи радарів!» – подумав я про себе, а вголос спитав:

– Чому Ви відправляєте мене? – зробив я ще одну спробу відмазатися. – Є й інші пілоти!

Шеф подивився на мене сумними очима, шкіра навколо них почервоніла, над мокрою лисиною Олександра Борисовича підіймалася пара.

– Більше нікого. У Івана дружина у пологовому будинку, Толік та Вербовий у рейсах...

– Руслан нехай летить, – я тицьнув рукою у бік нашого механіка, який нетвердою ногою прямував до старенького кукурудзяника, в якому ховав секретний, як він думав, запас спирту.

– Не говори дурниць. Літак я закріпив за тобою, – у нього смикнулася щока, знову затремтіла губа й шеф вперше опутився до відвертого ниття. – У цьому завданні немає нічого складного, але, якщо ти не полетиш, то мені кінець! Ігорю, я прошу... потрійний тариф, Атлантика, океан, тропічний рай, ну?..

Мені було начхати на потрійний тариф і навіть на Атлантику я міг наразі забити болт, але коли Олександр Борисович заявив, що стане переді мною на коліна, попри те, що це побачать співробітники та випадкові перехожі...

Мабуть це й стало останньою краплею, і я неохоче погодився допомогти людині, яку безмірно поважав за виявлений до мене терпець і довіру. Я багато чим завдячував Олександру Борисовичу, адже це він відкрив для мене радість польоту, безмежне небо та професію, яка припала мені до душі.

Похапцем у літак завантажили пару пляшок з мінералкою. Олена Вікторівна, наш бухгалтер тицьнула мені в руки пакет із продуктами, з нього мало не

вивалювалися бутерброди з сиром. Я мало не шкірою відчував нервозність кожного співробітника фірми. Від мого успіху та згоди залежала доля всіх цих людей.

Від цієї надмірної уваги я почував себе незручно й не міг дочекатися, коли опинюся на самоті.

Коли суєта, пов'язана з поспішним відльотом, закінчилася, Beechcraft злетів, слідує курсом на португальський острів Фуншал. Радіопереговори й звична радість польоту на якийсь час перемкнули мою увагу, але всередині оселився сумнів у тому, що я прийняв правильне рішення.

«Може мені не слід було піддаватися на вмовляння й спокушатися потрійним тарифом за цей сумнівний та небезпечний рейс?»

З іншого боку, я розумів, що унікальні характеристики літака зводять майже нанівець ризик виявлення Beechcraft'a. Олександр Борисович мав рацію, коли казав, що я легко впораюся з таким завданням. І все-таки щось усередині мене кричало й билось, наче птах у клітці. Передчуття було препаскудне й не залишало мене до приземлення.

Отак у сумнівах і докорах сумління я дістався острову Санта-Круш, посадив літак в аеропорту Мадейра, там же заночував у готельному номері, який для мене забронювали люди Валентина Степановича, а вранці після дозавправлення одразу ж вилетів на Кариби.

Невідоме місце та час. Ігор та Василь

Знав би, що мене чекає на Карибах, повернув би додому прямо з Мадейри! Однак, моє передчуття розтануло, тільки-но я опинився над Атлантикою.

«Який же я бовдур!»

Я вилаявся, перечепився через корінь, ледве утримався на ногах, знову вилаявся, потім разом зі своєю «ношею» вибрався з лісосмуги, виліз на досить крутий пагорб, потім перейшов підвісний дерев'яний міст із товстих канатів і дощок, що кріпився на двох парах грубих колод, вбитих в землю по обидва боки річки. Його довжина виявилася близько шістдесяти метрів, і йти з важкою ношею по підвісному мосту, який хитався, виявилось тим ще випробуванням. Падати в річкову воду, яка мала якийсь каламутний червонувато-жовтий відтінок, мені зовсім не посміхалося.

Незабаром ноги винесли мене на ґрунтову дорогу, яка вела до селища. Схоже, вона ніколи не знала про щось навіть віддалене до асфальту або бетону. Однак ширина дороги натякала на наявність якогось транспортного руху.

Здіймаючи ногами піщано-глиняний пил, я поплентався на північ у бік селища. Вибору в мене не було, оскільки в інших напрямках ніякого житла взагалі не

проглядалося. До цього часу я страшенно втомився, моя ноша, здавалося, поважчала вдвічі.

«Бідний Вася! – переживав я за пораненого. – Чи виживе він після всього, що з ним сталося?»

Я згадав, за яких обставин відбулася наша зустріч, похитав головою й подумав:

«Дідько! Мене переслідує якийсь прокляття, а інакше, як пояснити те лайно, в яке я втрапив?»

Земля. Десь над Атлантичним океаном. 330 хвилин до переміщення

Я вперто ігнорував погані передчуття. Я повністю, наче хлопчисько, віддавався польоту, а на все інше мені було пофіг. І природа, ніби відчуваючи моє захоплення, обдаровувала мене неймовірно прекрасними та живими картинами. Небо тішило мене чудовою сонячною погодою, білими хмарами, а океан, наче гігантське полотнище, переливався різними відтінками зеленого, синього та блакитного кольорів. Його поверхню покривала мережа ледве помітних хвиль. Я насолоджувався видовищем, польотом, безкрайнім небом та мінливим океаном, захоплювався неосяжними просторами, що сходилися в одну лінію на горизонті. З мого обличчя не сходила блаженна усмішка щасливої людини, яка здійснила свою давню дитячу мрію.

Вже ввечері, незадовго до зниження, над міжнародним аеропортом Кап-Антъєн мені стало трохи ніяково. Хвилі вирости, море потемніло. Внизу біля берега, немов іграшкові, гойдалися на хвилях яхти й великий круїзний лайнер, частина суден поспішно намагалася сховатись у тиху гавань. Небо затягнулося сірими хмарами, вітер посилювався, а на горизонті з'явилися перші ознаки наближення шторму. З півночі насувався суцільний фронт чорних хмар, клубки яких, час від часу, прорізали короткі розряди яскравих гіллястих блискавок.

Мені вдалося посадити літак перед тим, як піднявся ураганний вітер і пішов дощ.

Перед виходом із літака я зазирнув у дзеркало. На мене дивився впевнений у собі молодий шатен із прямим і відкритим поглядом з-під чорних брів. Лоб високий, без натяку на зморшки, ніс прямий, трохи хижий, що тільки додавало мужності моєму обличчю.

«Начебто все гаразд», – подумав я, переконавшись, що моя коротка стрижка не розтріпалася.

Задоволений своїм зовнішнім виглядом, я взяв документи, якими мене забезпечили люди Валентина Степановича, і вирушив до аеропорту.

Ввічлива усміхнена дівчина, яка володіла англійською, допомогла мені впоратися з бюрократичними труднощами, після чого я отримав дозвіл на регіональний переліт до місця, яке знаходилося неподалік Парадайс Бей.

Перебуваючи в очікуванні, я перевів свій годинник, встановивши його за місцевим часом. Після того, як усі питання були залагоджені, я затримався, щоб сплатити заправку літака до повного бака. Ця звичка у мене виробилася на вимогу Олександра Борисовича, те саме було прописано в моїй посадковій інструкції.

Упоравшись з усіма цими бюрократичними та технічними затримками, я попрямував до літака. Хотілося якнайшвидше опинитися в потрібному місці, але вітер посилювався настільки, що мені якийсь час забороняли вирулювати на ЗПС¹. Нарешті я отримав дозвіл та, попри досить сильний вітер, злетів. До ґрунтової ЗПС мене довели висококласні прилади та сучасний навігатор.

Однак на робочій частоті відповіді диспетчера не було. Я промучився близько семи хвилин, після чого маленький аеропорт відповів на моє прохання посадки, і я почав зниження. Це була дійсно коротка ґрунтова смуга на околиці курортного містечка, яке виросло поряд з мальовничим пляжем на березі моря. Гарні новенькі будинки потопали в зелені, вулиці блищали білою розміткою та чистотою, але машин тут майже не було.

«У гарну місцину забрався мій пасажир!» – подумав я, роблячи другий захід над смугою. Втім, сідати довелося буквально між деревами, де і була влаштована ЗПС з адміністративною будівлею та радіовежею, що притиснулися до неї.

Мені насилу вдалося посадити літак, оскільки я боявся, що дрібний дощ сильно зіпсує покриття. На щастя, спекотний клімат перешкоджав цьому, та я легко вирулив до місця стоянки.

Нещодавно збудований будинок місцевого аеропорту регіонального значення вражав своїм розмахом. Усередині яскраво світили сучасні лампи. Бетон і скло були всюди, але всередині було порожньо. Ні пасажирів, ні службовців усередині не виявилось. У холі я зустрів лише охоронця, який замовляв якийсь напій в кавоматі. Я ввічливо кивнув йому, а він провів мене лінивим поглядом.

Я вийшов з будівлі, згадав повчання Валентина Степановича та насамперед попрямував у кафе, розташоване через дорогу від аеропорту.

Небо вже геть потемніло. Вітер міцнів, знову пішов дрібний дощ, пальмові гілки пружно натяглися, мов зелені вітрила. За ті кілька десятків кроків, що я йшов вулицею, рясні краплі встигли промочити й сорочку, й моє волосся. Однак вечірній тропічний дощ не здався мені неприємним – він був теплим і приємно освіжав.

А ось вітер мені не сподобався – потужні пориви ускладнювали рух і мало не збивали з кроку, хапали за штани та сорочку, збивали подих.

¹ ЗПС – злітно-посадкова смуга.

У сутінках світили ліхтарі, десь у вікнах уже ввімкнули лампи та люстри. Зустріч з моїм пасажиром призначили у кафе, до якого я прямував. Мені наказали доставити Василя додому, причому разом із якоюсь посилкою, без якої мені не варто й повертатися.

«Що за посилка? Сподіваюся, це не якась наркота!» – думав я, розглядаючи найдалший, як я думав, пункт своєї подорожі.

Місце зустрічі знаходилося на першому поверсі триповерхового готелю. Поруч із закладом, прямо на вулиці під натягнутим тентом були розставлені столики, за якими сиділи нечисленні відвідувачі й здебільшого місцева безтурботна молодь. Місцеві хлопці й дівчата сміялися та ховалися від дощу майже впритул до стіни кафетерію. Під навіс засікав дощ, крайні столики й стільці вже блищали від води.

Я забіг під навіс, одразу зайшов у двері новенького кафетерію й озирнувся. Тут було душно, проте назовні погода зіпсувалася, і, мабуть, тому іноземні відвідувачі сиділи всередині та з невдоволенням кидали погляди на галасливу місцеву молодь. Я оглянув типових туристів: літню пару, вусатого чоловіка, який потягував пиво, і сім'ю повненьких американців з трьома нащадками, які заплямували кетчупом не тільки себе, але й весь овальний стіл. Потім відновив у пам'яті обличчя Василя і, ще раз оглянувши відвідувачів кафе, зрозумів, що мого майбутнього пасажир серед них немає.

Хвилюватися почав, коли серед молоді, що тусувалася зовні, його теж не виявилось, хоча за попередньою домовленістю пасажир уже мав чекати на мене.

"Хм".

Я перебрав у пам'яті все, що мені було відомо. Василь, фото додається. Більше нічого. Вся моя інформація обмежувалася лише тим, що було на клаптику паперу. А ще він мав принести із собою посилку. Що це таке також ніхто не згадував, і я вже не сподівався, що це щось законне.

«Інакше навіщо було залучати людей на кшталт Валентина Степановича».

На жаль зв'язатися з моїм пасажиром було не можна, оскільки будь який зв'язок з ним не передбачався.

«І це в наше століття інформаційних технологій!» – подумав я, потім підійшов до барної стійки й замовив у бармена склянку апельсинового соку. Той кивнув головою, а я витер мокре від дощу обличчя.

«Це ж треба! Мокрий як хлющ! Сорочка вкрилася темними липкими плямами».

Пригубивши прохолодний напій, я потягнувся до кишені сорочки й дістав папірець-підказку. З фотографії, крізь лінзи своїх окулярів, на мене дивився кучерявий молодий чоловік. Я оцінив його вік приблизно в 25 років. Схоже він був майже одного віку зі мною.

У Василя було розкішне каштанове волосся: з обох боків коротке, а на маківці навпаки – воно струмувало й вилося густою копицею. Його високе чоло закривав наполовину довгий асиметричний чубчик. Окуляри підібрані зі стилем, крізь прозоре скло видно зелені очі. Через окуляри таких худорлявих людей заведено називати «ботанами».

Він безперечно виглядав не просто розумним, а дуже розумним.

"Такий унікальний типаж у цьому кафе був би помітний здалеку", – подумав я.

Я ще раз озирнувся: всередині нічого не змінилося, а зовні лише місцева публіка та жодного натяку на мого потенційного пасажира. Я допив свій сік і задумався: «Сказано було, що Василь на мене чекатиме, але не сказано було, що чекатиму я!»

А чекати я не любив. З іншого боку, без Василя мені повертатись небажано. Відверто кажучи, Валентин Степанович не жартував, вони не вибачать мені провалу. Залишається чекати. Причому найнеприємніше у всій цій ситуації незрозуміло скільки потрібно чекати.

«Був би у мене номер телефона замовника, я б міг повідомити про відсутність пасажира, – розмріявся я. – Хай би поквапив кучерявого пасажира!»

Я ще раз подивився на фото, з нього, ніби кепкуючи з мене, дивився усміхнений Василь. Здавалося, що ці зелені очі ось-ось відшукують щось смішне, через що його губи миттєво розтягнуться в ще ширшу щирю усмішку. Тонка шия й худі плечі виразно давали зрозуміти, що молода людина не прагнула фізичного розвитку свого тіла.

У животі забурчало. Я подав знак бармену, а коли він підійшов, я спробував замовити на вигляд їстівну страву, яку вминали туристи за сусіднім столиком. Бармен кивнув і вже збирався йти на кухню, але несподівано його погляд ковзнув фотографією, що так і залишилася лежати на барній стійці. Він подивився на мене та спитав, чи не хлопця на фото я шукаю. Я кивнув, а він сказав, що про нього сьогодні вже питали.

– Хто? – здивувався я.

Хлопець відповідав англійською, і коли я усвідомив зміст сказаного, то дуже здивувався.

– Двоє короткострижених грінгос, – повторив бармен, активно жестикулюючи руками. – Здоровенні такі, у сірих костюмах та капелюхах.

"Якщо це свої, то Валентин Степанович міг би про них попередити", – спохмурнів я.

Мої міркування перервав бармен:

– Вони точно не місцеві! Я б їхні маленькі очі, страшні пики, величезні мармизи, широкі плечі під костюмами точно запам'ятав. Я вже мовчу про дивний акцент. Чи то американський, чи то італійський...

"За описом не люди, а натуральні горили-мафіозі", – подумав я.

Такі збіги мене дуже насторожували. Внутрішній голос буквально репетував, що настав час звідси вшиватися, а завдання нехай котиться до біса! Від нього й раніше тхнуло, але тепер воно відверто смердить суцільним лайном!

Мене геть не тішило те, що пасажир Вася потрапив у халепу, тому я запитав:

– Що ти сказав тим людям?

Бармен зніжковів, але, з виразу його обличчя, я зрозумів, що просто так він інформацією не поділиться. Звісно, вона для нього була товаром і приносила додатковий заробіток, від якого він не збирався відмовлятися навіть у тому випадку, коли відчував до відвідувача симпатію.

– Трясця! – прошепотів я та потягнувся за зеленою купюрою, через мить вона опинилася в моїх пальцях, а мій співрозмовник задоволено кивнув і потім зізнався:

– Я їм розповів те, що знав, – він задумався, а я здогадався, що без грошових знаків горилам теж нічого не світило.

Бармен указав пальцем на фото й продовжив:

– Ця людина живе у нашому готелі на другому поверсі. Я їм так і сказав.

– Що ти їм ще сказав?

– Тільки те, що хлопець часто приходиться сюди, щоб поїсти, – він усміхнувся ширше й додав самовдоволенним тоном: – У нас найкраща кухня у всій окрузі!

– У якому номері він живе? – спитав я, простягаючи йому купюру, і не чекаючи ґрунтовної відповіді, зліз зі стільця.

– У 6-му номері, пане! – сказав мені хлопець.

Я вказав на порожній чек і спитав у бармена:

– Скільки з мене?

Той усміхнувся ще ширше й втішив мене:

– Ніскільки! Фреш коштом закладу.

Подякувавши йому, я швидко попрямував до сусіднього приміщення. Хол готелю зустрів мене порожнечою та напівтемрявою. Світло виходило тільки від настільної лампи, яка стояла на робочому столі в конторці порт'є.

Я покликав службовця, але ніхто не з'явився на мій окрик. Живіт забурчав, цього разу не з голоду, а від поганого передчуття. Тоді ноги понесли мене сходами й за мить я опинився в коридорі другого поверху. Червона килимова доріжка тяглася через весь коридор і закінчувалася у безвиході. По краях білили новенькі двері з прибитими золотими цифрами.

Тут було гамірно. В одній із кімнат оглушливо лаялася якась експресивна пара туристів. В іншому номері, намагаючись заглушити чужий скандал, голосно грала латиноамериканська музика.

Я обережно підійшов до дверей з номером шість і вже збирався постукати у двері, але недобре передчуття підказало мені, що цього робити не варто. Я подивився на всі боки – вздовж довгого коридору нікого не було видно, всі двері були зачинені. Тоді я сів біля замкової щілини й подивився всередину.

Те, що я побачив, підтвердило мої найгірші побоювання. Перед дверима спиною до мене хтось стояв. Весь огляд закривала чиясь широка дупа. Чоловік був одягнений у сірі штани та піджак, які нагадали мені про громил в костюмах.

Усередині чувся якийсь шурхіт і приглушені голоси двох відвідувачів. Говорили, схоже, англійською мовою, але з дивним акцентом. Потім тіло, що закривало мені огляд, зрушило вбік, а я побачив хлопця і відразу впізнав у ньому Василя. Бідолаха сидів на дерев'яному стільці за п'ять кроків від мене. Його голова безвільно звисала, упираючись підборіддям у власні груди. По тілу хлопця хрест-навхрест пробігала мотузка. На скроні я помітив свіжу гематому, шкіра там була здерта, кров струмком стікала на груди, а потім капала на шорти.

Позаду стільця, на якому сиділа жертва свавілля, я побачив диван, який стояв біля вікна. Більше нічого через замкову щілину розгледіти не вдалося. Зате я почув звук, ніби хтось шумно копірсається ліворуч у шафі.

Перший чоловік щось сказав другому, а потім уже без піджака знову пройшов повз мій пункт спостереження, попутно поправивши кобуру під пахвою. Я похолодів і відсунувся від дверей.

Невідоме місце та час. Ігор та Василь

Василь на моєму плечі застогнав.

– Нічого, друже! Потерпи. Ми вже близько! – прохрипів я й увійшов у селище, хитаючись від втоми. Тяжка ноша тисла мені на плечі, спину й ноги, я стогнав від болю у попереку на кожному кроці.

Крім того мені дуже хотілося закинути всередину що-небудь їстівне й калорійне. Я озирнувся на всі боки.

Селище не вражало. Воно виглядало зовсім непоказним та відсталим. А я сподівався побачити всі блага західного світу, пишні прояви цивілізації або хоча б латиноамериканські халупи з очеретяних стін з пальмовим листям на даху.

Замість очікуваної екзотики, побачені мною, будиночки в селищі виявилися одноповерховими, з товстими стінами, потемнілими від часу, з жовтими солом'яними дахами. Все це передбачало наявність холодної зими. Це в тропіках достатньо захиститись від дощу та вітру, а в цій місцевості я навіть пальм не помітив. Навколишній ландшафт більше скидався на середню смугу з помірним кліматом.

"От лайно! Чому мене це раніше не насторожувало!" – подумав я і вибрав своєю метою найближчий будинок, оскільки паркану в нього не було. Підійшовши до зробленого з дерев'яних колод дому, я вкотре здивувався. На вікнах зачинені дерев'яні віконниці, дерев'яні ж убогі двері на іржавих петлях, теж зачинені. А ще впадали в очі грубо збиті лави біля стін.

"Мабуть, даремно я вибрав цей бідний дім", – подумав я. – «Господарі навряд чи зможуть мені допомогти».

Я озирнувся у пошуках багатших будинків. Село здалося мені раптово спорожнілим, але не покинутим. По вулицях тинялася звичайна сільська живність: кури, гуси й качки. Десь далеко почулися звуки, які я інтерпретував як півнячу бійку, проте людей не було видно.

І тут я помітив, як віконниці сусіднього будинку прочинилися й відразу зачинилися.

«Оце номер! – здивувався я. – Поховалися вони всі, чи що?!?»

Я попрямував до будинку допитливих жителів, які проявили себе необережним рухом віконниць. Чесно кажучи, всі м'язи нили, я ледве переставляв ноги, а Василю так взагалі терміново була потрібна медична допомога. Дивлячись на бідність, я дуже сумнівався в тому, що ця сама допомога знайдеться в цьому селищі.

– Ну ж бо, Ігорку! Ще трохи! – підбадьорював я себе.

Відсунувши убік плетену хвіртку в огорожі, я увійшов на подвір'я. Потім підійшов до дверей будинку й постукав. Жодної відповіді. Тоді я набрався сил і максимально доступною мені англійською мовив:

– My friend is hurt! Please, help him!

"А у відповідь тиша!"

Я прислухався та тепер був готовий присягнутися, що почув усередині будинку голоси. Проте господарі не поспішали з'являтися на вулиці.

Від розпачу я гучно постукав у двері однією рукою. Друга, як і раніше, притримувала Василя.

Відповіді знову не було.

Я напружився й ступив убік від дверей. Посадив Васю на лавку під вікном, та й сам, геть втомлений, примостився поряд. Над головою знову рипнула віконниця. Я підняв голову та побачив зацікавлене личко маленької дівчинки. Хтось усередині шикнув, а мала хихикнула та одразу заховалася всередині.

"Що за люди!?" – здивувався я. – «До чого ці безглузді хованки?! Не такий я й страшний».

Я віддихався, витягнув з кишені пакунок, розгорнув його й почав жерти бутер. Більше нічого не хотілося. Смак білого хліба з маслом та сиром здався мені божественним. Щойно я закінчив першу половину й майже впорався з другою половиною смакоти, як двері будинку прочинилися, та звідти виглянула неголена бородата пика якогось мужика.

Я проковтнув шматок їжі, вказав на Васю рукою та знову заговорив англійською:

– Please, help my friend! He needs medical attention!

Чоловік чомусь подивився на небо, озирнувся навкруги, задерши голову, та лише тоді насмілювався вийти. Оглянувши мене та мого товариша здивованим поглядом, він ще раз витяг шию, повів поглядом десь у небі, та тільки тоді випрямив поставу, поправив мотузковий поясок і зробив кілька кроків у мій бік.

Я здивувався його дрімучості, на ногах у чоловіка були личаки! За ним повиходили й інші мешканці будинку. Дружина та четверо дітей. Найменшою виявилася дівчинка, яка підглядала за мною з вікна. І знову мене здивував їхній простий одяг із грубої тканини, якісь невігадливі сандалі на дерев'яних підшвах у старшої жінки. А діти так і зовсім ходили босими ногами по землі.

– Do you have a doctor in the village? Medical help? – я з надією подивився на них, ті ляскали очима, розглядаючи мій одяг, сумку та мене з Васьком, як якусь дивину.

Я не витримав і міцно вилаявся по-нашому. Так я не лаявся ніколи. Відчайдушне становище й злість на себе за те, що не можу зрозуміти того, що відбувалося зі мною, виплеснулися в цьому вкрай емоційному зриві. Чоловік, з захопленням відкривши рота, якимось по-новому, з повагою глянув на мене. Його дружина не стрималася, і вигукнула:

– Диви, Митрофане! По-нашому може! – сказала вона й дорікнула мужику: – А ти сі кажеш, іноземець!

Я підібрав свою щелепу з землі, постарався повернути своїм очам звичний розмір, проковтнув слину й спитав:

– Куди я потрапив?

– Так у Межиріччя, пане! – відповіла жінка. – Село наше, Новосілками зветься!

–Твій друг мо скалічений? – поцікавився чоловік.

«Яка у них незвичайна говірка!» – подумав я та попри повний вибух мозку кивнув.

– Так, Митрофане! Йому терміново потрібний лікар! – сказав я автоматом.

Однак допитливий чоловік не дав мені все як слід проаналізувати.

– Хто потрібний? – перепитав бородач.

– Доктор, лікар! – пояснив я, визначивши для себе пріоритетне завдання порятунку Василя, а весь аналіз і осмислення фактів, що не в'яжуться до купи, слід було зробити потім, після порятунку пораненого.

– А-а! – зрозумів, нарешті, чоловік. – Лікаря у нас ніц немає, це тобі мо в місто треба, пане!

Те, що було далі, загрожувало мені серйозним психічним розладом! Я почав питати, чи не підкине мене хтось до міста? Але таких слів, як машина, автобус, маршрутка, телефон, інтернет та інших, у словнику цих людей не було. Натомість такі слова, як віз, староста та травниця Марфа були присутніми майже в кожному реченні. Проте, найбільше це сімейство переймалося через червоного дракона з білим пузом, що з диким виттям сів за річкою та гаєм, що були недалеко від селища.

«Та який нафіг дракон!?» – дивувався я подумки.

Побачивши недовіру на моєму обличчі, жінка пояснила:

– Хтось із дітлахів помітив дракона ще в небі, та ми всі про всяк випадок поховалисі по хатах.

Так я зрозумів, що слово літак теж відсутнє у їхньому словнику.

«Що за відсталість така? Можливо, я потрапив у поселення так званих старовірів, які втекли в латинську Америку від церковної реформи, та так і зависли у своєму розвитку, оскільки вважали будь-який прояв цивілізації не божественним даром, а спокусою від лукавого!? Це могло б багато пояснити!»

Проте ця теорія виявилася невірною, оскільки слова Біблія, християнство та інші релігійні поняття вони теж не знали.

– Творець жодних заповідей не залишав! – впевнено сказав чоловік. – А інших богів ми не знаємо.

Після недовгих суперечок я люб'язно погодився прийняти допомогу від травниці Марфи.

Чоловік покликав на допомогу сусідів, які вже стали потихеньку вибиратися зі своїх укриттів і з подивом дивилися на іноземця, який якимось смішно балакає їхньою мовою. Разом із сусідами Митрофану вдалося організувати доставлення

Василя до знахарки Марфи, а я поплентався слідом, ледве переставляючи ноги. Після того, що сталося у готелі, у мене вже не залишилося жодних емоцій. Тому я тільки й міг, що дивитись навкруги поверх голів місцевих жителів.

Вітер змін

Земля. Готель біля аеропорту, десь неподалік Парадайс Бей. 50 хвилин до переміщення

Коли я зрозумів, що загрожує моєму землякові Василеві, то заціпенів.

«Кепські справи, – міркував я. – Все дуже серйозно та страшно. Невже на моїх очах вб'ють людину? – ця думка мене остаточно добила й увігнала в ступор. – Що ж робити?»

Мій батько завжди казав, що не можна залишатися байдужим до несправедливості. Доля сильної людини – допомагати слабкому.

«А чи сильний я? І взагалі, у що я вплутався!? Я просто вліз у лайно по вуха, граю в чужі брудні ігри та ризикую власним життям! А може, пішли вони всі... до біса!?»

Я міг спокійно розвернутися й піти геть, або, як варіант, викликати поліцію, яка виявить труп мого земляка, але натомість я припав до замкової щілини.

Доки Василь не ворушився, громили неприховано перемовлялися. Добре, що в школі та в університеті мене навчили непогано розуміти англійську. Мені не важко перекласти для себе кілька нескладних фраз, якими вирішили перекинутися покидьки за дверима.

– Знайшов! – сказав той, який копирсався зліва. – Ось це кляте лайно!

– Чудово! – зрадів перший. – Загорни фігню в ковдру, й валимо звідси!

– А що робитимемо з дрібним засранцем!? – пробасив другий. – Він бачив нас обох!

– Наказ щодо нього був однозначним! – сказав перший і, на мій страх, потягся за пістолетом у кобурі.

– Кретине! – невдоволено вигукнув другий. – Поводишся як дилетант на першому завданні.

– Шо? – промимрив його напарник.

– Постріл можуть почути!

Перший громило, нерозбірливо вилаявся, і з невдоволенням пробурчав:

– Ну, добре-добре! Я використаю подушку замість глушника, а через довбаних сусідів, котрі врубали гучну музику, приглушений постріл ніхто не почує!

Перший бандит підхопив подушку з дивана та повернувся на місце перед дверима. Його широкий зад загородив мені весь огляд. Однак я чудово розумів, що він збирався зробити.

У цей момент я прокляв те, у що вляпався, а заодно себе, своє виховання, Олександра Борисовича та Валентина Степановича. Відступаючи від дверей, я ще думав, кого слід включити до цього списку, а потім, коли з розбігу врізався плечем у двері, усі зайві думки вилетіли з моєї голови. Щиро кажучи, я думав, що двері зачинені зсередини, але, як виявилось, все було інакше.

Двері з гуркотом відчинилися й з усього розмаху знесли першого громилу з пістолетом і подушкою кудись управо, а я з усієї сили полетів усередину кімнати й, дивом не зачепивши Василя, перелетів через громіздкий диван та боляче вдарився спиною об стіну позаду нього.

Я різко схопився, розуміючи, наскільки важлива зараз кожна мілісекунда, подивився у бік першого громили. Той добряче гримнувся об кут столика. Мерзотник стогнав і валявся на підлозі серед уламків столу. Цей покидьок, схопившись обома руками за свої «горішки», корчився від болю та тихенько підвивав. Його пістолет відлетів кудись убік і зник.

Мій погляд швидко віднайшов другого ворога, якого моя поява застала зненацька. Здається, під час мого вторгнення він пакував посилку, стоячи спиною до дверей, і обернувся лише на гуркіт, який спричинила моя несподівана поява. На мить він нерішуче завмер з ковдрою в руках, зиркнув у бік напарника, який досі скавучав наче цуцик, а потім покидьок витріщився на мене.

Доки він рефлексував, я швидко обігнув диван і метнувся до нього.

Зрозумівши, що товариш більше не прикриває його, другий громило швидко перехопив однією рукою чималий пакунок, а іншою спробував вихопити пістолет з кобури, яка ховалася у нього за пазухою. Не довго думаючи, я кинувся на нього з кулаками. Здоровань забарився, намагаючись витягнути пістолет, але друга рука була зайнята ковдрою з посилкою й не могла притримати піджак і кобур, що дало мені невелику фору в часі.

У момент зіткнення покидьку вдалося витягти зброю, але він ніяк не встигав навести її на мене. Це не завадило мені насамперед вдарити супротивника в щелепу. Правий бічний закинув голову мерзотника догори і вбік, слідом несподівано гримнув оглушливий постріл, від якого я мало не наклав у штани, але зумів перехопити руку бандита з пістолетом.

За інерцією я штовхнув ворога, в русі ми зчепилися, покидьок налетів спиною на комод і скрикнув. Брикнувши ногами, він почав падати вниз і потягнув мене за собою. Коли ми впали на підлогу, мерзотник зброю не випустив. Він сопів від натуги та намагався спрямувати дуло на мене.

Раптово стихла музика. У тиші, що запанувала після пострілу, було чути тільки стогін першого бандита, який все ще корчився на підлозі, чулося важке дихання мого супротивника та вигуки пари, яка активно відновлювала романтичні стосунки після сварки й вже підійшла до самої кульмінації цього процесу.

Тим часом наша метушня тривала ще кілька миттєвостей, громило піді мною борсався, намагаючись направити на мене пістолет у незручному вузькому просторі між ліжком та комодом.

Потім пролунав ще один постріл. Куля з шумом врізалася у стіну. На мить моя права рука виявилася вільною, мені вдалося схопити щось важке. Цим предметом я перевіряв міцність голови мого противника, після чого він відразу заспокоївся. Я відкинув убік старовинний годинник, що так вдало підвернувся мені під руку. Мабуть, він звалився вниз, коли ми врізалися в комод.

Я озирнувся, щоб подивитися, як справи у першого громили, але замість цього побачив здивоване обличчя Василя. Очі його, здавалося, вирішили змагатися у розмірах із двома тазиками. Через ганчірку в роті він не міг висловити всю міру свого здивування, але мені й так було зрозуміло, що він очманів від пострілів і всього того, що сталося на його очах.

І тут я помітив, як перший тип просунув руку під ліжко та намагається там щось віднайти. Друга його рука, як і раніше, лежала на постраждалому місці в паху.

«Добре йому дісталася на самому початку, раз він досі не прийшов до тями!» – подумав я, поки громило з тривогою витріщався на мене переляканими очима.

«Він що, намагається дістати пістолет?!» – дійшло до мене.

Я блискавкою кинувся через кімнату та встиг до того моменту, коли він потяг-таки з-під ліжка те, що шукав, і направив на мене ще до того, як я налетів на нього. На якийсь момент мені здалося, що у його руці зброя. До цього моменту я вже готувався почути постріл, а потім, дивуючись своїй кровожерливості й жорстокості, вишкірився хижою посмішкою й навіть озирнувся на Василя.

Мене пробило на істеричний сміх. А все тому, що в руці мого супротивника опинився чорний гумовий шльопанець.

Недовго думаючи, носком черевика я вразив громилу в підборіддя. Чоловік продемонстрував яку-не-яку реакцію й зумів трохи відвести голову вбік, але я підскочив до нього впритул і вирубав його хуком з правої, потім додав ще кілька разів для надійності. Тепер я був певен, що обом бандитам знадобиться тривала реабілітація у лікарні. Причому перший здоровань ще довго харчуватиметься виключно через трубочку.

Я випростався на весь свій немаленький зріст, гордо оглянув поле бою й тільки зараз усвідомив, що мені щойно загрожувало, а також те, як мені насправді пощастило! Якби не відчинені двері та меблі на шляху першого чоловіка, не

потрапив би він на кут столу своїм вразливим місцем, якби другий здоровань в цей момент не був зайнятий упаковуванням посилки, тоді не довелося б мені зараз переводити подих та усміхатися Василю своєю широкою усмішкою.

– Ти як, Васю, живий!? – запитав я, допомагаючи йому звільнитися від мотузок.

– Ти хто, в біса, такий!? – злегка надривним голосом заволав Василь.

– Хто-хто! Невідкладна швидка допомога! – я продовжував усміхатися, як ідіот.

– Хто ці люди? – продовжував допитуватись хлопець, дивлячись на нерухомі тіла громил.

– Я думав, що ти сам мені про це розповіси! – здивувався я.

– Я їх вперше бачу. Вони шукали пристрій.

– Пристрій!? – не зрозумів я, а Василь одразу насупився.

– Той, який я збирав з професором...

Після цих слів я зрозумів, що йдеться про ту саму надважливу посилку, за якою мене й відправили сюди.

– Бери свою залізяку і біжимо звідси, поки вони не прийшли до тями!

– Потрібно дочекатися поліції... – запротестував мій потенційний пасажир.

«Напевно, сильно вони його били, — подумав я, — коли він так повільно шурупає».

Я глянув у коридор. Від сходів до нас уже поспішали чергові гості у сірих костюмах. Я вилаявся та з натугою зачинив двері, що висіли на одній петлі, для вірності підпер її комодом і прислухався. Громили вже тупотіли ногами зовсім поруч із дверима.

Я повернувся до Василя, який метушився в місці моєї славної битви біля комода.

– Там ці довбоконики, трое! – скоромовкою випалив я, присуваючи до дверей ще й велике крісло. – Васю, треба тікати!

Мій потенційний пасажир швидко обхопив однією рукою пристрій, обгорнутий тонкою ковдрою і перетягнутий мотузкою, а я на той час відкрив навстіж вікно, яке виходило на аеродром.

Двері здригнулися від удару, комод похитнувся, крісло ледь помітно посунулося. За вікном уже йшов сильний дощ, сутінки перейшли в ніч і довкола у темряві світилися вогні. Я показав своєму пасажирові на Beechcraft, який було видно далеко за будівлею зі скла та бетону, а потім наказав:

– Давай бігом до літака! – я приклався до меблів, якими були забарикадовані двері.

Землякові двічі повторювати не довелося: Вася перекинув ногу через підвіконня, потім швидко другу.

– Open the fucking door, asshole! – кричали з коридору товариші обох покидьків.

Кучерявий хлопчина, поправив окуляри на носі й стрибнув на навіс, влаштований над відкритою вуличною частиною кафе. Ручка на дверях знову засмикалась, почувся удар, потім кілька пострілів крізь двері, я схилив голову і рибкою стрибнув слідом за Васьком.

В цей момент він вже докотився до краю полотняного навісу і звалився вниз, наприкінці смішно змахнувши однією рукою. Я спробував повторити його подвиг, але майже одразу ж провалився крізь тканину навісу, потім боляче приклався потилицею до столика й опинився на землі, струснув головою й не без зусиль озирнувся.

Зір підвів, в очах стояли сльози та довкола все пливло. Поруч зі мною з'явилося кілька, здивованих та наляканих стріляниною, молодих людей. Василь відштовхнув одного з них, підхопив мене під руку й допоміг підвестися. Наприкінці вулиці з'явилася машина, з вереском покришок пішла в занос і не вписалася у вузький проїзд, врізалася одним боком в припарковану вантажівку та зменшила хід. Ми переглянулись і одразу рвонули до входу в аеропорт.

Як тільки ми вибігли з-під навісу, зверху з вікна прогриміли постріли. Свинцеві гостинці плющило та рикошетило біля наших ніг. Попереду від попадання кулі розлетілися вхідні скляні двері аеропорту. Відстань до бетонної будівлі ми пробігли за кілька миттєвостей, кулі продовжували свій смертельний вихор, але нам якось вдалося влетіти у двері аеропорту та сховатися за бетонною стіною будівлі. Стрілянина припинилася миттєво, зате почулися крики та лайка.

На цей раз у холі аеропорту не було навіть охоронця. А я, наївний, боявся, що нас не пустять усередину чи навіть спробують затримати. Маленьке містечко якщо й мало у своєму розпорядженні поліціантів, то на їхню допомогу найближчим часом краще не розраховувати.

– Вийшло! – у моєму тілі вирував адреналін, я оглянув себе й показав дірку від кулі на своїй сорочці, яка тепер вилізла з штанів та висіла на мені як пошарпана ганчірка.

– ... – Васько витріщався на мене каламутними зеленими очима.

Я схопив його за плече й труснув його.

– Так, Васю?!

– Так! – сказав мій новий товариш, але прозвучало це якось тихо і непереконливо, а потім він почав завалюватися на бік.

Я перевів погляд з його блілого обличчя й помітив кров над його правим плечем трохи нижче та збоку від шиї. Кров поштовхами виривалася з рани, заливаючи груди.

– Бери при...стрій...і б...біжи... – сказав Василь і з останніх сил штовхнув у мій бік пакунок.

Невідоме місце та час. Ігор та Василь

Знахарка Марфа була самотньою жінкою, яка непогано зберіглася, віком приблизно сорока з лишком років, симпатична, але вже з першими ознаками вікової повноти. Обличчя охайне та добре, на додачу, що дивно – без зморшок. Густе каштанове волосся вона тримала в чистоті, але, мабуть, вік брав своє, тому воно вже не блищало. Карі очі травниці сиділи широко, але це їх не псувало, оскільки вони були великими й виразними, а густі чорні вії відтіняли їх, як м'який оксамит відтіняє красиві гудзики. Довгий вузький ніс був трохи загнутий донизу.

У мене з'явилося враження, ніби я дивлюся на мудру жінку-сову.

Травниця оглянула рану Васька, оцінила всю серйозність ситуації та виставила всіх сторонніх за двері. Мене теж хотіла вигнати з свого дому, але я відмовився залишати пораненого товариша.

Коли Марфа почала читати заговори, я мало не розлютився. Став вимагати таблетки та антибіотики. Марфа подивилася на мене своїми «совиними» очима як на дикуна. Тоді я, важко зітхнувши, стримуючи своє обурення, почав смиренно просити для Василя настоянки, лікувальні мазі та притирання. Тут Марфа, моргнувши карими очима, зрозуміло кивнула й вирушила в льох, стукаючи дерев'яними підощвами об п'яти. Через хвилину, закотивши рукави довгої сорочки, вона зі знанням справи обробила рани якоюсь сумнівною маззю. А потім влила Васькові в рот настоянку й попросила мене допомогти, коли пацієнт застогнав і закрутився.

Я б на місці товариша, будучи при здоровому глузді, теж не став би пити цю коричневу гидоту! Але чи був в нас інший вихід?!

Поки вона працювала, я хвилювався за Василя та поглядав на Марфу. Одягнена вона була за місцевою модою, тобто у довгу сіру сорочку з грубої тканини, підперезану тканинним пояском.

«Вже прогрес, порівняно з мотузяним пояском мужика Митрофана!» – подумав я і продовжив придивлятися до знахарки.

Швидше за все, її сорочка колись була світлішою та чистішою, але від багаторазового використання та невмілого прання вона трохи стерлася й посіріла.

Нарешті, Марфа закінчила всі процедури й несміливо запропонувала:

– Треба заговори нашептати...

– Ні! – категорично заперечив я. – Треба рану зашити!

Її брови поповзли вгору, і я зрозумів, що це мистецтво їй невідоме.

«От гаплик, шкода хлопця! – подумав я. – Якщо його не заштопати, то він не одужає від поранення. Помре від втрати крові. І скільки ти до рани подорожник не прикладай, а без примітивної хірургії не обійтися!»

– Потрібна голка та нитка, – промимрив я.

Марфа здивувалася, але моє прохання виконала. Причому і голка виявилася дуже незвичайною – кістяною! Та й виглядала вона такою величезною, що я навіть сумнівався, чи вдасться мені зашити цим доісторичним артефактом рани.

– А меншої голки не маєш? – запитав я.

Знахарка розвела руками та заявила:

– Меншої немає. Ця в домі єдина.

І оскільки вибору у мене не лишилося, то довелося задовольнитися тим, що дали.

Поки ми готувалися, я встиг перекинутися з господаркою кількома фразами, та зрозумів, що залізні голки – це прерогатива багатії знаті.

«От лихо, хай йому грець, середньовіччя якесь! – подумав я, але озвучувати свою думку не став. – Досить і того, що місцеві дивляться на мене з підозрою!»

Я зажадав кип'яченої води, потім кинув кістяну голку в казанок, через що Марфа на мене накричала, але попри це дозволила мені довести справу до кінця. Після примітивної дезінфекції інструменту я почав зашивати Василеві рани. При цьому мої руки лише трохи тремтіли, і справа тут була не в тому, що я такий крутий хірург чи санітар, а в тому, що сил на емоції вже не залишилося.

Шви вийшли дуже нерівними, грубими від ниток, але Марфа схвально поплескала мене по плечу. Знахарка явно була задоволена, я помітив, що вона дивилася на мене з повагою.

Оскільки бутери та мінералку я прикінчив уже давно, а мій молодий організм вимагав нових калорій, Марфа зглянулася й запропонувала розділити з нею їжу.

Поки знахарка розігрівала щось у печі, я ловив її косі та насторожені погляди, помітив її інтерес до пластикової пляшки. Недовго думаючи, я згріб півлітрову тару в руку й простяг господині:

– Подарунок! – додав я.

Пляшку Марфа взяла, як найбільший скарб світу – обережним хватом одразу двох рук. Я вловив різкий рух її брів, коли майже невагомий предмет опинився у її руках, плюс від надто міцних обійм Марфи пластик деформувався й просів.

Знахарка покрутила порожню тару в руках, я допоміг їй впоратися з кришкою, після чого вона ще й приставила корок до носа та потягла на себе повітря.

– Що це за запах?

– Мінералка! – пояснив я, і зауваживши її здивування, додав: – Газована вода.

Співрозмовниця насупилась і мовчки забрала пляшку геть.

«Що за дивина?» – подумав я. – «Просто якась дрімуче середньовіччя!»

Марфа швидко повернулася та якийсь час клопотала біля печі, потім виставила на стіл варену ріпу, свіже велике листя несмачної зелені й кашу з якимось лушпинням. Їжа на смак була огидною, але вибрати не доводилося. Ледве поївши, я завалився спати прямо на лаві. Прокинувся я вже ближче до вечора, чомусь на земляній підлозі поряд з лавкою, зате накритий старою ковдрою.

Марфу я знайшов поруч з моїм пораненим товаришем.

– Як він? – запитав я знахарку, розтираючи скимні м'язи спини й рук.

– Зле! – вона подивилася на мене з жалем і заправила пасму русьвого волосся під хустку на голові.

Я подивився на свого товариша, який так само тихо й нерухомо лежав на ліжку. Він був блідий, риси обличчя загострилися, а під очима проступили чорні кола. При цьому на його щоках з'явився якийсь нездоровий рум'янець. Я перевів погляд на знахарку, і покірно чекав, дивлячись їй у вічі. Тоді вона вирішила пояснити мені свої побоювання:

– У твого друга, жар починається! Боюся, як би той жар не випив з нього рештки життя.

– Але ж ти знахарка, Марфо! Повинні ж у тебе бути жарознижувальні засоби!

Звичайно, я вже зрозумів, наскільки тут глухі місця, наскільки далеке цим людям саме поняття аптека, антибіотики та інші блага цивілізації. Хоч вони й говорили про місто, де були лікарі, але, за їхніми словами, виходило, що ні лікарні, ні поліклініки, ні аптеки, ні пігулок у тому полісі не було. Також ніхто не чув про те, щоб у місті були інші блага цивілізації: водопровід, каналізація, електрика та транспорт, крім його гужового різновиду.

Знову я переконався в тому, що потрапив у якась середньовіччя, причому не локальне, а виходячи з того, що говорила Марфа, глобальне та дрімуче. Невідомі мені країни з монархами на чолі, назви річок, гір та інші географічні назви, які мені ні про що не говорили, все це мене лякало. Складалося враження, що я взагалі не на Землі, а десь в іншому місці та, що найстрашніше, в іншому часі.

Однак треба було якось мотивувати знахарку на лікування мого товариша. Я слізно глянув на Марфу і попросив:

– Допоможи йому, а я відплачу тобі всім чим зможу!

Марфа кивнула із сумнівом. А все тому, що я вже пробував оплатити її допомогу і нічліг тими грошима, що в мене були. Американські зелені папірці не знаходили в неї будь-якого душевного відгуку, крім подиву. Вона із задоволенням розглядала портрети американських президентів, але при цьому відмовлялася визнавати їх грошовим еквівалентом. До інших купюр вона теж поставилася без будь-якої радості.

На противагу моїм грошам вона показувала мені мідні монети, що їх використовувало місцеве населення. Оглянувши їх, я зрозумів, що ніколи нічого подібного не бачив. По-перше, монети були грубої роботи, всі мали одну й ту саму вартість, тобто однаково цінувалися. По-друге, на аверсі був невміло зображений місцевий монарх, чи його предок, але на реверсі було лише одне слово «гріш». Ну, а по-третє, якість карбування була настільки поганою, що обробка рифленими насічками ребра монет геть-чисто була відсутня, а сама монета виглядала, ніби вирубаною якоюсь сокирою, а потім трохи обточеною по краю, щоб не залишалось гострих кутів.

Намагаючись не думати про те, куди я потрапив і чи може бути таке місце на старенькій Землі, я всю ніч заварював трави, які дала мені Марфа. Потім я охолоджував настоянку та проціджував її. Тоді оцю брудну настоянку коричневого кольору я вливав Василю поміж зуби. Робити це доводилося дерев'яною ложкою, нічого іншого у будинку не знайшлося.

Взагалі-то, і миски теж були дерев'яні, або глиняні. У всій хаті з металевих предметів я виявив лише казанок та коцюбу. І жодного натяку на пластик, поліетилен та інші похідні на основі нафтопродуктів. Навіть такий звичайний і недорогий матеріал як скло був відсутній як у віконних отворах, так і в побуті.

Вже під ранок зовсім стомленого мене змінила Марфа. Вона приготувала сніданок, нагодувала мене, а потім, відправивши спати на сінник, продовжила виходжувати нашого хворого. Я прокинувся пізно, сонце вже давно перевалило за полудень, але все ще яскраво світило в небі. Марфа від моєї допомоги відмахнулася, але наказала наколоти дрова для печі.

Я взявся за цю справу з ентузіазмом, і вже надвечір Марфа, тихо посміюючись, лікувала мозолі на моїх руках. Вночі я заступив на чергування біля ліжка Васька. На ранок його жар почав спадати, а до моменту, коли Марфа подала сніданок, Васько тихо застогнав, ледве ворущачи потрісканими губами, а потім навіть розплющив очі.

– Води! – простогнав він, ледь чутно.

Навіть це було для мене великим полегшенням, оскільки я вважав себе відповідальним за свого земляка, єдиною людиною в окрузі, а може й у цілому світі, яка могла про нього подбати.

Як тільки він прийшов до тям у мене на очах проступили зрадливі сльози. Можливо, я відчував, що, на відміну від цілого селища, цей хлопець – єдина людина, з якою я міг би поспілкуватися на сучасні теми на кшталт кіно, мистецтва чи політики. Це був освічений чоловік, який міг би мене зрозуміти, і не став би при цьому співчутливо посміхатися при слові «літак».

Знову до мене повернулися спогади з недавнього минулого, а також шок, який я пережив після того, як у мене та Васька стріляли.

Земля. Десь неподалік Парадайс Бей. 40 хвилин до переміщення

Сидячи в холі мініаеропорту, я дивився на кров, що пошттовхами виривалася з Василя, і офігівав. А мені вже здалося, що успіх був на нашому боці, що все обійшлося, а насправді наді мною тяжів якийсь Злий Фатум!

«Може, наврочив хтось? Ну, чому цей проклятий Злий Фатум обрав саме мене своєю нещасною жертвою?! Ну, не може ж стільки всього й одразу звалитися на одну людину, та ще й за один вечір!»

Зовсім поряд рипнули гальма, жалібно заскавучали покришки, зовні з вулиці долинали крики та гучні перемовини відморожених покидьків.

Я скинув з себе пелену і глянув на пораненого Василя з жалем: «Тьху! Скиглю, наче ганчірка, але ж йому набагато гірше, ніж мені! Цей хлопець пережив допит і дивом вирвався з лап смерті, та на жаль його везіння закінчилося тоді, коли до порятунку залишався один крок».

Стоячи над його тілом, я задумався лише на секунду, а вже наступної миті звалив пораненого собі на плече. Попри дуже скромну статуру, вага її не видалася мені маленькою. Однією рукою притримуючи товариша по нещастю, іншою я підхопив пакунок за мотузку і наскільки міг швидко пішов до літака. Тяжкість тіла Васька відразу придавила мені грудну клітку, не дозволяючи зробити глибокий вдих.

Усі службовці аеропорту поховалися та не відсвічували. Пасажирів також не було видно.

«Де ж цей клятий охоронець?! – подумав я і вирішив: – А може воно й на краще. Ніхто не намагається перегородити мені дорогу! З іншого боку, на біса Вася сунувся в цю діру? Екзотики захотілося? Так у нас такої «екзотики» з кульовими та ножовими майже в кожному забідованому спальному районі!»

Я вирвався на відкритий простір і ось тут почалося найскладніше. Весь шлях до літака здався мені пеклом. Темрява й сильний вітер із дощем не обіцяли нічого доброго. Ноша в таких умовах важчала з кожним кроком, тіло Василя норвило вислизнути з мокрих пальців, ноги ковзали по ґрунту, я міг у будь-який момент впасти. Боротьба з труднощами вимагала величезної напруги м'язів у всьому тілі.

Ззаду знову почулися крики та стрілянина. Можливо, переслідувачі натрапили на якісь сили місцевого правопорядку, а може, врешті-решт, з'явився охоронець. Поруч у землю закопалася куля. Стріляв самотній стрілець, мабуть, хтось із виродків у сірих костюмах прорвався через хол і переслідує мене. Точніше – нас. Вася, схоже, все ще був непритомний.

«Берегти дихання, не озиратися та не зупинятися, вперед, тільки вперед!»

Десь поруч промайнула блискавка. Тут же вибухнув грім, замість невеликого дощу на землю вдарили струмені справжньої тропічної зливи. Потемніло ще дужче, похмура темрява тиснула на свідомість. Я про себе повторював лише одне: «раз-два, лівою-правою, лівою-правою». У шумі крапель мені здалося, що хлопчина вже не дихає, підлий змії-спокусник усередині мене м'яко запропонував: «кинь його, він уже мертвий!»

Я загарчав і з упертістю буйвола продовжував йти та навіть якось не відразу помітив, що сильний вітер відвів мене трохи вбік. У його завиванні я почув дивний підтекст змін, що чекають мене. Невже мені доведеться вибирати: або життя Василя, або доставлення пристрою?

"Дзуськи! Я стільки сил і нервів вклав на порятунок пасажирів, щоб кинути його зараз, перекресливши цим попередні зусилля?! Хрін вам!!!"

Відкоригувавши свій курс, я запевнив себе, що до літака залишилося зовсім небагато. Страшенно боліли м'язи, спина і легені вже не нили, а пекли наче ошпарені, а я не збавляв ходу й біг з ношею на плечах.

У борт мого повітряного судна вдарила куля, дощ приглушив брязкіт металу, слабкі іскри відразу зникли під потоками води.

«Давай, Ігорчику, ще трохи!»

Нарешті, я опинився біля літака, відчинив дверцята ключем і тут же кинув туди пакунок, анітрохи не дбаючи про збереження пристрою. Чесно кажучи, я не хотів мати з ним нічого спільного. Якщо через нього вбивають людей, краще триматися від нього якнайдалі.

Я ввалився в літак разом із Васьком, підтягнув ноги всередину й поспішно прикрив двері. Рука, що притримувала тіло мого товариша по нещастю, оніміла. Я не відчував її, дивно, що я взагалі якось упорався з тілом Василя однією рукою. Друга рука слухалася краще. Я озирнувся назад, темряву прорізав спалах, гілляста блискавка висвітлила ЗПС. Переслідувач був лише один, він уже не стріляв.

"Схоже, у нього скінчилися набої або під потоками води заклинило пістолет".

Я зачинив дверцята, заблокував їх зсередини, а потім, важко пересуваючи ноги, пройшов у кабіну літака та впав у крісло пілота. Оніміла рука повільно відновлювала чутливість.

Процедура зльоту ще ніколи не була такою бентежною та нескінченно довгою. Нарешті, мотори звично відгукнулися гурчанням, лопаті, розкидаючи воду, оберталися все швидше, а потім літак почав набирати швидкість на ґрунтовій ЗПС.

Навивпередки з літаком, погрожуючи пістолетом, біг особливо прудкий й упертий громило, падав на слизькому ґрунті та одразу схоплювався на ноги. А я готувався до зльоту. У цій справі поспішати було не можна. У таких умовах можна легко закопатися в ґрунт або вилетіти з ЗПС, вдарившись у стовбури дерев, що наче вартові оточували злітну смугу.

Намагаючись робити все за інструкцією, я гнав літак останньою третиною смуги, мій переслідувач уже відстав. Якщо й були якісь постріли, за гуркотом моторів я їх не чув. Темрява і дощ були такі, що я бачив злітну смугу лише у вузькому промені прожектора. Рятувало тільки те, що сама смуга знаходилася у просторі між деревами, що хоч якось захищало від рвучкого та потужного вітру.

Літак перейшов у швидкий короткий розбіг і майже наприкінці перед відривом від землі апарат повело вбік, літак смикнувся, вітер вчепився в нього всіма своїми силами, а я вчепився руками в штурвал і кілька хвилин боровся за наше життя. Нарешті вітер змінив напрямок і мені вдалося набрати висоту.

У небі мені легше не стало, доводилося щомиті битися з вітром. Ще ніколи у своєму житті я не стикався з таким ураганом. Мені не вистачало досвіду та впевненості у собі. Грім і блискавки приголомшували й засліплювали мене, але я примудрявся тримати літак на потрібній висоті, більшою мірою орієнтуючись за допомогою приладів.

Я ні на мить не міг відірватися від пілотування, доки не вибрався на пристойну висоту й не потрапив до центру урагану. Серед суцільних хмар з'явилися зірки, тут було спокійніше та, якби не сильний вітер, можна було б сказати, що тут цілком безпечно. Я ввімкнув автопілот і кинувся рятувати Василя.

Хлопець так само лежав на підлозі біля входу. Калюжа крові лякала. Обличчя пасажира було бліде, наче в мерця, але він все ще дихав. Кров вже перестала литися з рани, але це могло бути наслідком великої крововтрати та падіння тиску в тілі пораненого.

Я розкрив аптечку, яка раніше жодного разу не розпаковувалася. Єдину ампулу знеболювального я вколов йому одразу. Це добре, що куля пройшла навиліт, адже я не мав ні часу, ні інструментів, ні справжньої анестезії, ні навички, щоб дістати шматок металу з тіла пораненого.

Я обережно очистив краї рани й обробив все йодом. Більше нічого корисного для такої ситуації не знайшлося. Далі розірвав пакет із широким бинтом і спробував спорудити пов'язку на обидві сторони кульового поранення. В таких умовах лише вона була здатна хоч якось зупинити кров і вберегти рану від

інфекції. Не маючи досвіду в цій справі, я дуже нервував і робив купу непотрібних дій. Нарешті, абияк мені вдалося використати стерильний бинт за призначенням.

Зрозуміло було лише одне, якщо хлопцеві найближчим часом не нададуть допомогу кваліфіковані лікарі, то жити йому залишиться недовго. Самостійно такі рани не гояться.

Я вирішив сідати в аеропорту Кап-Антъєн, в якому мені запам'яталася усміхнена та симпатична дівчина.

«Думаю, у такому великому місті знайдуться добрі хірурги».

З жалем обвів поглядом порожній салон літака, всі пасажирські сидіння залишилися в ангарі нашої фірми. Тому я підхопив Васю під пахви, потяг у кабіну і насилу посадив у крісло другого пілота, пристебнувши його ременями безпеки.

Потім я знову впав у своє крісло. Саме вчасно, оскільки літак, який вже довго летів на автопілоті, збирався залишити центральну зону урагану, яку іноземці називають «бичаче око».

Попереду вночі клубочилися грозові хмари. Як тільки я пристебнув ремені безпеки, ми увійшли в зону турбулентності. Не встиг я зорієнтуватися в нових обставинах й намітити новий курс, як поряд з нами чорне небо розрізав яскравий спалах, біла блискавка засліпила мене, здалося, ніби вона вдарила прямо в літак, одночасно по вухах вривав грім, а потім простір навколо мене затремтів. Так тремтить гаряче повітря в пустелі, що створює міраж, ну або так по дзеркальній гладі озера пробігає бриж, коли легкий вітерець ледве торкається нерухомої поверхні води.

Простір ніби плавився, водночас в тілі з'явився дикий біль, здається, поруч загорлав Василь, а потім я знепритомнів.

Не знаю, на скільки я втратив свідомість, але коли прийшов до тями, то ніякого шторму, чорних хмар, блискавок, а головне, темряви навколо не спостерігалось. На безхмарному небі світило сонце, а літак все ще якимось дивом летів уперед, паливний бак, судячи з показань датчика, був майже повним. Додатковим ударом по моїй свідомості став факт того, що ніде на горизонті не було навіть натяку на океан. Літак знаходився над материком. І на всі боки, куди б я не подивився, була суша, жовтіли поля та ліси. Зліва виднілися високі гори, що сяяли крижаними вершинами, від них і до самого горизонту з півночі на південь сушу перетинали дві річки, внизу можна було побачити кілька великих мальовничих озер, а ще південніше червоняву кам'яну пустелю.

Літак летів на схід з невеликим креном вліво. Я вирівняв його і подивився назад, очікуючи побачити там острови чи океан. Однак позаду теж залишився

якийсь червонуватий і майже рівний ландшафт з одиничною горою-вулканом у центрі.

«Не степ, а натуральна кам'яна пустка!» – подумав я.

Вдалині позаду виднілися якісь болота та ще одна велика річка. Судячи з компаса, мій червоно-білий літак уже якийсь час летів на схід, хоча до того, як блискавка вдарила в нього, я чітко пам'ятав, що тримав курс на південь, намагаючись відійти від шторму й вирулити до Кап-Ант'єна.

Я подивився на Васька, який так само напівлежав у сусідньому кріслі. Той все ще був непритомний.

«Та-ак! Значить, мені нічого не здалося! Але як я опинився над материком???»

Я перевірів показчик палива. Прилад, як і раніше, показував майже повний бак.

«Виходить, я не міг віддалитися від точки зльоту далеко. То звідки тоді над Карибськими островами материк?»

Спочатку я припустив, що мене за допомогою вітру віднесло до Америки, а потім довелося відкинути це припущення як неможливе.

«Мабуть, зіпсувався датчик палива! – злякався я. – Тоді я ризикую залишитись у небі без пального. Адже, судячи зі стану сонця, зараз десь близько одинадцятої ранку за місцевим часом».

Я подивився на свій годинник і обімлів.

"21:25".

Враховуючи мою звичку завжди виставляти час на годиннику за місцевим часом, а я точно пам'ятав, що після прибуття на Кариби так і вчинив, виходило, що я був непритомним менше ніж пів години...

«Мабуть, я зовсім заплутався. Виходить, годинникам теж вірити не можна, адже сонце перед очима та знаходиться майже в зеніті! – подумав я, аналізуючи факти. – Можливо, розряд блискавки пошкодив датчик і... годинник на руці?»

Я подивився на свої модні командирські «котли» – подарунок Олександра Борисовича – стрілка механічного годинника справно бігла по колу, і перевів погляд на сонце.

«Не може зіпсуватися небесне світило, – вирішив я. – Тоді виходить повітряний корабель вже близько п'ятнадцяти годин в небі. От лайно! Потрібно терміново сідати, поки мій літак ще тримається в повітрі!»

Я почав зниження.

«І що я знову зробив не так?!» – докоряв я собі.

Щойно я починав думати, що мені пощастило, як доля поверталася до мене своєю... кхм... задом, і на сцену виходив її братик із садистськими нахилами, на ім'я Фатум, якого всі вважали дуже Злим!

Я спробував більше не думати про своє везіння, вгледів попереду якесь поселення на річці й вирішив, що коли Василю потрібна негайна допомога, а в баку, можливо, залишилося кілька крапель пального, то мені слід негайно здійснити аварійну посадку. Кілька вправних рухів і мій червоно-білий літак полетів у бік довгого пустельного трав'яного поля поруч із селищем. Ще за хвилину я почав зниження.

Найбільше я переживав через те, що будь-якої миті може закінчитися паливо, літак втратить швидкість і не дотягне до потрібного місця. Однак, на щастя, все обійшлося. Навіть нерівності поля не стали завадою моєму Beechcraft'у.

Коли швидкість знизилася до безпечної позначки, я не заглушив двигун, а дозволив літаку довести нас до лісосмуги біля самого краю поля. Потім розвернув Beechcraft хвостом до дерев та заглушив мотор. Про те, щоб успішно злетіти, слід подбати відразу після посадки! Цей принцип мені Олександр Борисович встиг надійно вбити у голову. Залишати напризволяще скарб фірми я не збирався.

«Все ж шефу ще за нього кредит віддавати! – подумав я. – Крім того, на краю поля біля лісосмуги буде найближче до селища і згодом я зможу повернутися сюди».

Крім того, кожна хвилина мала вирішальне значення для порятунку пораненого. Тому я похапцем відстебнувся та накидав план порятунку пасажира.

За лісосмугою я помітив міст через річку. Доведеться йти до нього, щоб не форсувати водну перешкоду вплав. Потім я збирався віднести Василя до людей, які зможуть його прооперувати та вколють антибіотики. Навіть ветеринар у селищі – це вже шанс для пораненого товариша.

Я підхопив свою торбу з залишками їжі, відпив води, кинув туди півлітрову мінералку, бутери, повісив торбу на плече та відчинив дверцята літака. Слід було подбати як про Васю, так і про пристрій.

Останній виглядав зовсім погано, але я вирішив, що наше життя стане спокійнішим, якщо ніхто не зможе вкрасти злощасний пакунок. Тому я нашвидкуруч відвернув куц на узліссі й сховав пристрій, загорнутий у ковдру, під ним. Вміст, до речі, пахнув горілими проводами.

«Ну й хрін з ним! Через нього стільки бід, тож так йому й треба!»

Я просто присипав зверху трохи землі й бігцем побіг до свого пасажира, звалив Васька на плече, зачинив двері свого літального апарата на ключ і пішов до селища.

Далеко від дому, далеко від усього, що було дорогим!

Невідоме місце та час. Новосілки. Ігор

Спогади залишилися в минулому, а час невблаганно біг уперед.

Невдовзі, після того, як Василь прийшов до тями, стан його здоров'я почав поволі покращуватися. Рана вже зарубцювалася та ми обережно витягли нитки.

А ось мої справи приводили мене до повного розпачу. Усі мої розпитування на тему райцентру, медпункту, пошти тощо упиралися в посмішки жителів Новосілок. На мене дивилися зі співчуттям, як на божевільного.

Потроху мої розпитування привели мене до того, що не хотілося визнавати. Мені доводилося покладатися на свою пам'ять, а вона в мене як у пілота – картографічна, адже мене й раніше часто наймали для проведення аерофотознімання. Ось я й згадував, що побачив під час польоту над місцевими краєвидами й зрозумів, що жителі мені не брешуть.

Навколо мене розкинулася незрозуміла моєму сучасному мозку цивілізація відсталих людей. Рівень розвитку цієї цивілізації знаходився десь на позначці середньовіччя, на око приблизно десяте століття. Проте, всупереч усім фактам, я вперто гнав від себе будь яке фантастичне пояснення щодо нашого переміщення в часі й просторі. А вам би захотілося відмовитися від надії на повернення?

Якось, поки Марфа доглядала Василя, я обережно повернувся до літака, не полінувався та якось спробував замаскувати його гілками. Потім оглянув результат і розчаровано зітхнув. Сильно його замаскувати не вдалося, якщо його знайдуть герої зі слабкою психікою, то можуть спробувати порубати «червоно-білого дракона» на шматки. Врятувати від цього може хіба що незрозумілий страх місцевих людей перед територією, розташованою за річкою.

Наскільки я зрозумів, річ тут зовсім не в драконах. Тут явно було щось ще, про що місцеві жителі говорити не хотіли, закінчуючи всі мої розпитування однією місткою відповіддю:

«Прокляті землі... та й таке!»

Я витяг з літака свої речі та ноутбук, де він знаходився на випадок потреби в різних знаннях з ремонту в польових умовах, а також як засіб запису інформації при аерозніманні. Після того, як я зумів підзарядити батарею портативного комп'ютера від похідного зарядного пристрою на сонячних батареях, провів комп'ютерну діагностику Beechcraft'a.

Ноутбук висвітлив однозначну відповідь – літак справний!

«А що ж з датчиком палива?» – не повірив я та вирішив заміряти паливо вручну.

«Хай йому грець!» – вилаявся я, коли до мене дійшло, що бак справді майже повний. – «Виходить, я не міг далеко відлетіти від курортного аеропорту. І годинник мій теж у порядку!»

Я глянув на сонце, що світило в небі.

«Ти ж не брешеш!?» – прошепотів я, мозок мій плавився від таємниць.

Тоді я зарядив свій телефон і порався з ним не менш як годину. Мені так і не вдалося виявити жодних супутникових сигналів. На моєму смартфоні не приймалися сигнали GPS, GSM та інший доступний спектр радіочастот включно, звісно, з інтернетом.

Уявити, що одночасно зникли сотні супутників Землі, які тільки й займалися тим, що транслювали та ретранслювали радіо, відео та інші сигнали з поверхні, було вже за межею можливого. Теорія про те, що я потрапив у невідоме мені, відстале суспільство на матінці Землі ніяк не підтверджувалася.

Далі я два тижні по крихтах збирав інформацію, обережно розпитуючи місцевих жителів. Поступово мені вдалося дізнатися про дивну цивілізацію, і нічого схожого зі старим розвиненим світом я в ній не бачив. Аборигени розповіли мені, що держава, якій належали Новосілки, називалася королівством Кварт. Правив ним молодий король Сігурд. На півночі були гори, у яких народжувалися й спускалися у Велику долину дві річки. Їх я бачив, коли знаходився в кабіні літака.

Та, що була ширша, називалася Кришталевою, а та, що менша – Червоною. Це тому, що води її справді мали дивний червоний відтінок і взагалі були досить каламутними. Кришталева річка, теж брала початок від льодовика у Північних горах, проте її води були чомусь прозорими та чистими.

Новосілки та інші поселення, які знаходилися між цими двома річками, належали Межиріччю, хоча офіційно ця територія іменувалася герцогством Турським. Така назва виникла від того, що в місці злиття Червоної та Кришталевої річок знаходилася столиця герцогства – місто Тур. У географічному центрі Межиріччя, на противагу Туру, виросло ще одне велике місто під назвою Кам'янець. Друге за величиною місто процвітало завдяки своєму вдалому розташуванню, але оскільки воно знаходилося далеко від річок і підкорялося герцогу Турському, його розвиток залишався обмеженим.

В свою чергу герцогство Турське підкорялося королівству Кварт, основна територія якого лежала південніше від Тура. Практично весь вантажопотік з королівством Кварт проходив через Турську гавань, яка мала єдиний на все Межиріччя повноцінний порт.

Далі на сході за Кришталевою річкою тягнулися безкраї степи, в яких мешкали кочівники. З їхніми бандами у воїнів Межиріччя зрідка траплялися сутички, але при цьому сюди-туди ходили торгові каравани, які кочівники зустрічали й

охороняли до самих своїх стійбищ, а то й далі. Кочівники не були монолітним об'єднанням, ділилися на племена та переважно займалися скотарством. Кожне плем'я мало свого вождя-хана.

Хани всіляко заохочували торгівлю з Квартом та Межиріччям. Проте вздовж Кришталевої річки на переправах і мостах Межиріччя стояли застави, які намагалися перешкоджати бандам кочівників грабувати та викрадати людей.

«Торгівля торгівлею, а розбій ніхто не скасовував!»

Останнім часом ці сутички почастишали й викликали серйозне занепокоєння як місцевої влади, так і жителів східної частини Межиріччя.

На заході, за Червоною річкою, Межиріччя межувало з проклятими землями, які формально були вільні від домагань, але фактично люди побоювалися селитися на західному березі річки. Чомусь там ніхто не жив. Високий і родючий берег річки переходив у ланцюг, що складався з зелених пагорбів, а потім у велику червоно-жовту рівнину, яка тяглася ще далі на захід. Межиріченці називали її кам'яною пусткою. Це була занедбана земля, суворішою за яку були хіба що пустеля на південному заході та високі нездоланні гори на півночі.

Про кам'яну пустку місцеві жителі говорити не хотіли – «погана прикмета». Із загального невиразного марновірства аборигенів я зрозумів, що пустка та пустеля – це джерело неприємностей та страхів, а також якихось диких і страшних звірів.

Мене розривало від цікавості, але я не міг собі уявити нічого такого, що могло б так налякати жителів Новосілок.

«Трясця! Невже можна так боятися вовків, ведмедів чи левів?!» – мудрував я.

Натомість про королівство Кварт говорили достатньо і суть його географії та економіки мені була зрозуміла. Королівство займало всю родючу частину річкової долини, розташовувалося трохи на схід від Кристальної річки й тяглося від Туру на півночі до Південного моря.

Хоча формально герцогство Турське входило до складу королівства Кварт, місцеві жителі пишалися тим, що править ними не король, а герцог Малех.

Далі на південь, за морем були розташовані якісь зовсім екзотичні країни, про які місцеві жителі майже нічого не знали. Іноді в їхніх оповіданнях проскакувало щось про острови, довговухих та піратів. Нічого іншого про географію цього світу поки що дізнатися не вдалося.

Головне я зрозумів, що перебуваю в якійсь глушині на північному заході Межиріччя, майже біля підніжжя Північних гір. Треба розуміти, що аборигени були мало освіченими та приземленими людьми. Тому вони не намагалися зрозуміти далеке, охопити думкою неосяжне. Витягти з них якусь цінну інформацію було складно.

Найбільше мене напружувала навіть не географія цього світу, а те, що я легко розумію аборигенів, а також те, що їхня культура та звичаї нагадують мені давніх слов'ян. Знайти на поверхні чітку відповідь на питання «Де я?» мені не вдалося, тому я поки що відклав її на «потім».

Проте мені довелося визнати очевидні факти й змиритися з тим, що я потрапив кудись, де про Землю та її країни геть ніхто не згадував. Це мене бентежило, оскільки не було раціонального пояснення усьому, що відбувалося зі мною після грози. Мабуть я потрапив у якийсь інший світ, або час, а інакше можна було припустити, що я геть втратив здоровий глузд.

Пізніше зі мною погодився дозрілий для серйозної розмови Василь, а він учений хлопець з технічною освітою, не те що я – гуманітарій. На мій подив, поранений земляк прийняв нову реальність навіть легше й швидше за мене. До певного моменту я не розумів чому, але відчував, що товариш знає більше, ніж розповідає. Я ж пов'язував наші пригоди з тим клятим пристроєм, який закопав під кущем.

Тим часом наша господиня, Марфа, яка спочатку безкорисливо дбала про нас, нерозумних прибульців, поставила мене перед фактом: «лікування коштує грошей, їжа коштує грошей, дрова коштують грошей, постій коштує грошей», а також сказала:

– Я жінка хоч і добра, але бажаю знати, як довго мені терпіти непрошених гостей і чим ви можете мені заплатити за лікування, притулок, їжу та турботу?

Васько, як і раніше, валявся в ліжку, був дуже слабкий, і відповідати за обох довелося мені. Тому я, не маючи іншого виходу, з подачі знахарки, підв'язався ходити на роботу разом з лісорубами. Платили за цю роботу мало, але альтернативи у селищі не знайшлося.

Марфа з лісорубами товаришувала, часто разом з ними вирушала до лісу. Ті йшли у своїх справах, а знахарка збирала трави, коріння, ягоди, гриби, листя, квіти та кору. Коротше, все, що могло стати їй в нагоді у справі лікування людей і тварин, плюс деякі смаколики, які просто йшли в їжу. На тлі іншої їжі, яку Марфа подавала до столу, смажені та печені грибочки, а також ягідні соуси до каші, були для мене справжнім святом живота.

На жаль, м'ясо у нашому раціоні з'являлося нечасто. Марфа не тримала свійську птицю та худобу, як інші жителі Новосілок. Тому м'ясо у неї з'являлося лише тоді, коли знахарці платили за роботу натуральними продуктами: курка чи яйця були досить поширеним варіантом розрахунку.

Але повернімося до мого працевлаштування. Лісоруби були суворі люди, які переважно йшли в ліс на кілька днів. Біля підніжжя гір вони мали табір, де можна було відпочити, погрітися, поїсти й виспатися. За два тижні я встиг змиритися з тим, що я не на Землі. На це вказувало все, що я міг витягти з розпитувань.

Лісоруби охоче відповідали на мої запитання, часто потішалися наді мною і над моїми чудернацькими словами. Місцеві мешканці розмовляли на дуже схожому на мою власну мову діалекті. Ось тільки він був більш примітивним та простим. У цій мові повністю були відсутні слова, притаманні індустріальній та постіндустріальній епохам. Від цього місцеві люди приймали мене за іноземця, який вживає чужоземні слова, а тому майже перестали дивуватися моїм чудасіям.

Зате лісоруби поважали мене за кмітливість і силу, а я відверто мучився на важкій суворій роботі, яка не відповідала моїм здібностям та думав: «Насамперед, якщо я потрапив в інший світ, потрібно адаптуватися до місцевих реалій. Мої навички пілота тут не потрібні, а професія економіста, яку я освоїв в університеті, хоч і близька за духом до місцевого аналога бізнесмена – купця, але потребує репутації й головне чималого стартового капіталу, – розмірковував я. – З іншого боку, щоб бути купцем потрібно постійно переміщатися й торгувати, а я собі цього поки що дозволити не можу – треба доглядати за Васьком».

Ще я вважав, що цілком міг би спробувати себе як воїн на службі у воєводи Мстислава, який виконував роль градоначальника в Кам'янці. Благо все моє дитинство і юнацтво пройшло в тісному контакті зі спортивними секціями, а матінка природа не обділила мене ні зростом, ні силою, ні спритністю.

«Набуті в секціях з баскетболу та тенісу навички мені навряд чи стануть у пригоді, а ось навички напрацьовані в секціях фехтування та кіокушинкай – могли б стати в пригоді».

Я на мить задумався і дещо згадав. Шлях воїна, овіяний романтикою мечів і булав, розбивався об моторошну реальність – у Новосілках жив каліка, з посіченим батогом обличчям та відрізаною по коліно ногою. Воїн, який брав участь у сутичках із кочівниками, отримав стрілу в ногу, вона опухла, загноїлася та її у бідолахи відтяли. Тепер каліку зрідка просили налякати місцевих дітлахів, які дуже старанно грали у війни, розмахуючи ціпками один в одного перед обличчям.

"Тож, поки життя не змусить, ставати воїном мені не хочеться", – вирішив я.

З усього виходило, що мені слід адаптуватися на місцевому сільському рівні.

«Може мені одружитися?»

Місцеві дівчата поглядали на мене з цікавістю, я дуже відрізнявся від тих хлопців, що мешкали в Новосілках. Їхні мамки теж дивилися на мене з прищуром, мовляв, такий здоровий хлоп добре виглядатиме за плугом.

Марфа навіть спробувала засватати мене за одну з дівчат, але я навідріз відмовився. Не хотілося мені зв'язувати себе шлюбними путами з місцевими мешканками, жити в чужому будинку на пташиних правах. Натомість хотілося збудувати свій власний будинок, і взагалі я сподівався влаштуватися у

Новосілках з комфортом, знайти себе у чужому світі, хай навіть у чужому просторі та часі.

Втім, одного разу я мало не потрапив у халепу. Повертаючись з роботи, я помітив біля сусідського паркану худорляву дівчину, яка вже кілька днів придивлялася до мене з хитрою усмішкою, наче хижачка, яка чекала свого шансу.

Я привітався з нею, пішов до будинку, а звідти мені назустріч вискочила Марфа.

– Ігорю! Дрова скінчилися, Семен з Федором привезли нові цурки, але їх ще треба наколотити й скласти біля стіни.

– Угу, – буркнув я.

Якщо чесно, то я сподівався на миску каші з маслом, а також тихий та спокійний вечір з відпочинком для моїх натруджених рук, ніг та спини. Ніби прочитавши мої думки, Марфа крикнула:

– Каша охолола. Нарубай дрова, розігрій і поїш, разом Василя нагодуй.

Я глянув на навалені цурки з сумом і неминучістю, потім пошукав очима інструмент.

– А де колун? – крикнув я навздогін господині. – Трясця! Втекла!

Я вирушив у стару прибудову, вона ж сінник, який служив Марфі місцем, в якому вона сушила свої трави, гриби та коріння. У хорошу погоду я ночував там, але останнім часом похолодало, і господиня дозволила мені спати в будинку на підлозі.

Я ввійшов і зупинився, пристосовуючись до напівтемряви, що панувала всередині. Ніс вдихав аромати сушених трав. Трохи звикнувши, я почав шукати колун. У напівтемряві доводилося пригинатися і раз у раз відвертатися від натягнутих мотузок з травами.

У воротах прибудови з'явилася тінь, я подумав, що це повернулася Марфа та спитав:

– Куди подівся колун?

Позаду почулися легкі кроки, які не могли належати знахарці, я озирнувся й насупився. Худорлява дівчина пробралася через мережу натягнутих мотузок, оперлася об моє плече і протиснулася повз моє плече. Крізь тканину своєї футболки і її сукні я відчув її дівочі перса.

Дівчина залізла трохи далі й схилилася у кутку. Мій погляд привернув її апетитний відстовбурчений зад.

«Ніби навмисне виставила!»

– Хм, – я прочистив горло і спитав: – Ти ж, Марічка, правда?

– Надя, – поправила вона мене, продовжуючи крутити задом.

Знаючи суворі звичаї аборигенів, я спробував не думати про те, навіщо дівчина залізла сюди в напівтемряву прибудови й світить своїми принадами у мене перед очима. Однак моєму молодому тілу на мотиви вертихвістки було начхати, гормони заграли в моїй крові, мій прутень зрадливо відстовбурчив штани.

Дівчина тим часом плавно, навіть витончено, розігнулась і простягла мені важкий колун. Я хотів взятися за ручку, але сусідська дівчина швидко прибрала руку з інструментом за спину і хрипко прошепотіла:

– А що мені за це буде?

«Твою ж матір! – подумки вилаявся я, дивлячись на нахабну дівку. – Та вона просто сама напрошується!»

– А що ти хочеш? – запитав я, включаючись у гру.

– Не знаю, – вона грайливо облизала губи й награно зацікавилася мотузкою з грибочками.

– От і я не знаю! – підіграв я їй і знову простяг руку до колуну.

Вона спритно перехопила мою руку у повітрі, поклала її собі на стегно, а сама зробила крок назустріч і прошепотіла:

– Поцілуй мене!

«Яка наполегливість!» – подумав я, але моє тіло випередило думку і мій рот припав до м'яких губ дівчини.

Пару миттєвостей я насолоджувався прохолодними вологими вустами, а потім змусив себе відсторонитися: «Нехай сама покаже, чого прагне, а інакше у мене можуть бути неприємності».

– Ах! – дівчина повільно розплющила очі й прошепотіла: – Ще!

Потім, не чекаючи моєї згоди, припала до мене грудьми й низом живота, а потім вп'ялася в мою нижню губу, рука метнулася до моєї шиї й не дозволила відсторонитися, через мить поряд з ногою зі стукотом об землю впав колун. Друга рука дівчини полізла мені під футболку, погладжуючи мій живіт, а потім спину. Поцілунок був приємним, дівчина вміло цілувалась і збудливо сопіла, притискаючись до мене всім тілом. Моє тривале утримання від близькості мене обтяжувало, тому я ще сильніше притиснув податливе гаряче тіло до себе, вона охнула, і, коли я пройшовся губами по її тонкій ніжній шкірі на лебединій шиї, пустунка закотила очі.

«До біса сумніви та зобов'язання!» – думав я, поки ми цілувалися.

Мої думки вже геть відлетіли у небеса, прутень мало не порвав штани, а дівчина, що сопіла біля самого носа, ніяк не могла подолати блискавку на моїх джинсах.

Бешкетниця обвила мене руками, я вже готовий був взяти її на руки й віднести у куточок, де валялася стара підстилка на пристойному шарі сіна, як раптом вона сама відсторонилася та схопила мою руку своїми пальчиками, а потім завела її собі під поділ.

«Пустунка без спідньої білизни!» – офігів я, а дівка підставилася під мої пальці, вони торкнулися її вологої квітки й це остаточно зірвало мені дах.

Дівчина зналася на коханні, відчувався певний досвід. Її пальчики лагідно й наполегливо гладили мене крізь тканину штанів, не даючи мені жодного шансу відмовитися від продовження гри. Вже за хвилину я прилаштував дівчину до стіни, а сам витяг з кишеньки останній презерватив.

– Чого ж ти чекаєш? – видихнула нетерпляча дівчина, виляючи задом.

«Не вистачає ще одружитися по зальоту!» – подумав я, мовчки "взув" свій прутень у латекс і примостився ззаду спокусливої пустунки.

Від занурення мені стало феєрично добре, моя партнерка взагалі завилала від задоволення та подалася мені назустріч. Я повільно почав нарощувати темп, у відповідь на кожен ляпанець тілом по сідницям дівка видавала протяжні хтиві стогони. Довго мені пихтати не довелося. Через п'ять хвилин дівчина закричала від оргазму, всередині неї все стислося, від чого я теж не втримався від стогону і потроху прискорив поступальні рухи. Задоволення накопило на мене з невеликим запізненням. Однак дівчина, отримавши бажане задоволення, не вирилася, схоже, що і їй, і мені потрібна була хороша сексуальна розрядка.

Важко дихаючи, я завмер позаду захеканої дівки, а та повільно приходила до тями, але міняти позу не поспішала. Вона так і стояла, спираючись на стіну, і переривчасто хихотіла на видиху, перемежаючи сміх глибокими вдихами. Нарешті я витягнув свій опалий орган і відсторонився. Розчервоніла дівчина повернулася до мене, востаннє задоволено хихикнула, в напівтемряві блиснули її бешкетні очі, вона встала навшпиньки, цмокнула мене в щоку й вибігла назовні.

«Отакої! – подумав я. – Виявляється, не все тут так погано, як думалося спочатку!»

Я привів себе в порядок, підібрав із землі колун і пішов працювати у двір. Коли шкіра на моєму оголеному торсі вкрилася потом, а гірка оцупків опинилася на своєму місці під солом'яним дахом, я повернувся в будинок, розтопив вогонь у пічці й підігрів кашу для себе та Васька. Розклавши по глиняних мисках нехитру їжу, приправлену салом і сумішшю сухих трав, подався до пораненого товариша.

Той лежав з розплющеними очима і з моєю появою пожвавився, потягнув носом повітря, вдихаючи ароматну кашу, облизнувся, як кіт на сметану.

– Що це так гарно пахне?!

– Тримай!

Я сунув йому миску в руку і пригадав бешкетливу дівчину, яка ошчасливила мене сьогодні чудовим сексом.

– Чого це ти такий... – Васько задумався.

– Який? – здивувався я, уже розуміючи, що на моїй пиці написано, легко читане, умиротворення впереміш із задоволенням.

– ...причмелений?! – визначився мій поранений товариш.

– Познайомився тут з однією... Надією, – сказав я, посміхаючись від вуха до вуха.

– Ну, розповідай!

Я описав свою еротичну подорож у сіннику, потім згадав жадобу й пристрасть дівчини, не забув розповісти про те, що скористався латексним виробом, а також висловив здивування такій поведінці аборигенки.

Васько мовчки слухав, неквапливо поглинаючи кашу дрібними порціями. Я думав дочекатися його реакції, але прогадав. Товариш ледве впорався з половиною тарілки та відкинувся на подушку.

«Слабкий ще!» – вирішив я, обережно прибираючи миску з розслаблених пальців земляка.

Потім я обережно вийшов і зачинив за собою двері. Повернувся до діжки з водою, поїдаючи на ходу рештки порції Васька. З жалем зазирнув усередину і не виявивши там води, попрямував до криниці. Щойно я витягнув дерев'яне відро нагору, як до огорожі наблизилося троє місцевих жителів, супроводжувала їх дівка, яку я сьогодні порав. Всі разом вони зупинилися біля хвіртки.

Надька тицяла в мій бік пальцем і поводитися на диво тихо та скромно. Очі вона підводила лише для того, щоб вказати на мене пальцем. Хлопці, які супроводжували дівчину, навпаки, поводитися зухвало. Дивилися на мене з недобрим прищуром і взагалі виглядали, наче загін безстрашного спецназу під час розгону одиничного мирного пікету.

Я насупився і подумав:

«Вмієш же ти, Ігорку, потрапляти у всякі неприємні ситуації!»

Головний із трійки хлопців сплюнув у мій бік і, відсунувши дівку вбік, кинув крізь зуби своїм товаришам:

– Ходімо! – потім повернувся до Надьки й додав: – А ти біжи додому й мамці ані слова!

Дівчина швидко відступила, а троє хлопців увійшли на подвір'я та встали неподалік колодязя, біля якого я порався з відрами й коромислом.

– То це ти, чужинцю, сестру зіпсував?! – заявив ватажок дрібної зграї й грізно випнув щелепу.

Я подивився вслід дівці, що віддалялася, та крокувала геть, зображуючи скромницю.

«І куди тільки поділася спокуслива хода?»

Наче почувши мою думку, дівка на мить повернулася й спідлоба зиркнула в наш бік. Я офігів від хитрого і задоволеного виразу на її мордочці, потім повільно повернувся до трійці хлопців. За їхніми напруженими пиками я зрозумів, що проблем уникнути не вийде, тож усміхнувся й кивнув головою у бік вертихвістки.

– Кажеш зіпсував? А по ній і не скажеш! – зухвало заявив я і ще більше вишкірився: – Виглядає вона цілком свіжою та сповненою життя!

Хлопець насупився, до нього потроху доходив мій жарт, але незабаром я зрозумів, що переоцінив його розумові здібності. Не впоравшись з моїм глузуванням, він вирішив підійти до врегулювання проблеми з іншого боку.

– Надька сказала, що ти її взяв, а я її брат! Тому ти повинен на ній...

– Одружитися! – сказав я награно весело й пафосно, та ще й одночасно з хлопцем.

Той насупився, почухав потилицю і невпевнено запитав:

– Подобається тобі наша Надька?

– Можливо. Хоча я ж її до ладу не знаю, – реготнув я.

– Чого ж тоді псувати надумався?! – втрутився другий хлопець. – Невже вона тепер сама дитину роститиме?!

Я відкинув коромисло вбік і підійшов упритул до хлопців. Їх можна було зрозуміти, вони діяли на користь зіпсутого дівча, але, очевидно, вона їм не все розповіла.

– Слушайте хлопці, – почав я найжджати на трійцю. – Вашій дівці я дітей не робив, а що вона вам наплела – мене не стосується. Одне я вам можу сказати ясно і чітко – Ваша Надька мені не потрібна. Одружуватися з нею я не буду, так їй і передайте!

– Ти що ж, думаєш ми повіримо, що ти не перекидався з нею на сіннику? – вигукнув третій хлопець.

– Можете вірити у що хочете, але вини моєї не шукайте! – повторив я.

Хлопці переглянулись і заходилися заковувати рукави.

– Бісовий чужинець! – заволали непрохані гості.

– Бий його!

Коли вони рушили до мене, я зробив крок убік і опинився навпроти крайнього праворуч хлопця. Два його товариші відставали, а мій опонент не став їх чекати й викинув у мій бік кулак. Я легко ухилився ще правіше, дозволив йому провалитися вперед і зустрів його коліном у живіт. Хлопця склало навпіл, я штовхнув його під ноги брата Надьки й ухилився від незграбного кулака третього хлопця.

Поки братик вертихвістки огинав поваленого товариша, я заблокував другий удар суперника і пробив йому двійку під дих, швидко ступив убік і несильно додав по нирці. Калічити місцеву молодь у мої плани не входило, тому я і цього хлопця штовхнув під ноги зачинателю лементу. Поки той перелазив через другого товариша, у дверях будинку з'явився Васько.

– Агов хлопці! – хрипко крикнув мій земляк, спираючись на одвірок. – Стривайте!

Я відступив на пару кроків назад, намагаючись тримати земляка та трійцю захисників у полі зору.

Неозброєним поглядом було видно, що Васька морозить і хитає. Видовище було жалюгідне. Він упер здорове плече в одвірок і знову заговорив:

– А чи не їздила ваша Надька нещодавно в інше селище чи місто?

Хлопці, зморщуючись від болю і повільно приходячи до тями, переглянулись і один з них кивнув:

– Було таке. П'ять тижнів тому дядько Іван, сусід мій, їздив на ярмарок, батьки Надьку з ним відправили.

– Скільки їх не було?

– Так, рахуй майже тиждень, – відповів збентежений брат дівчини.

– Окрім Івана та твоєї сестри з ними нікого не було? – продовжив допит Василь.

– Нікого, – згодився брат.

– А в дорозі де вони спали?

Брат почервонів і з недовірою подивився на мене. Схоже до нього потроху доходило. До мене, втім, також.

– Думаю, тобі краще знову поговорити зі своєю сестрою, – сказав я.

– А я тобі казав, – проскиглив третій хлопчина.

Братчик напружився і подивився на мене недобрим поглядом.

– Я з нею побалакаю... і повернуся! – пообіцяв він і швидким кроком вийшов з двору, постраждалі товариші братика, зі стогонами на ходу, намагалися не відставати.

Васька довелося спішно укласти назад у ліжку, зате більше ні Надька, ні хлопці мене не турбували. Часом мені снилася спина і вертлява дупця хитрої дівчини, згадувалися її солодкі стогони й крики. Я сподівався, що ми ще побачимось і навіть приготував ще один латексний виріб, за яким довелося вертатися аж до літака... але вийшло інакше. Незабаром з'ясувалось, що за порушення обітниць вертихвістку Надьку та одруженого Івана прогнали з селища. Подейкували, що Іван повіз молоду дівку кудись до далеких родичів, та там вони й лишилися.

А тим часом мій мозок чинив опір неймовірному повороту подій, які зі мною сталися. Я періодично підсвідомо намагався знайти раціональне пояснення всьому, з чим мені доводилося стикатися, та ніяк не міг заспокоїтися, не міг розкласти все по полицках, тому що для цього потрібно більше інформації, якої в мене поки що не вистачало. Василя я поки шкодував, але рано чи пізно я з нього виб'ю все, що стосується «пакунку» або, як він сам казав, «пристрою». Чує моє серце без нього тут точно не обійшлося.

А до того часу я вирішив сконцентруватися на тому, щоб стати успішним мешканцем Новосілок. Тому наступним етапом мого комфортного облаштування в іншому світі стала спроба підвищити свою корисність у середньовічному суспільстві, підняти її до небувалих висот. Потім мені слід було конвертувати успіхи у місцевий еквівалент заможності: мідні гроші, срібні та золоті монети.

На жаль чи на щастя, єдиним моїм капіталом були знання та освіта. Тепер слід було перетворити їх на потрібні для цього світу речі. Але так вийшло, що на практиці я нічим, крім пілотування, не займався. Також складно конвертувалася моя гуманітарна економічна освіта. Для того, щоб зробити корисний продукт з мого минулого життя, потрібно було володіти технічними знаннями в галузі механіки, металургії, фізики, хімії та інших. А вони в мене були поверхневі, суто теоретичні. Натомість у мене був товариш, який дещо міг. Його технічна освіта, безсумнівно, могла виявитися дуже корисною, особливо у справі впровадження серійного виробництва.

Ось про це я останнім часом і думав безперестанку: «А що? Може з часом стану багатого і поважною людиною, відомою у всьому Межиріччі й навіть за її межами?!» – мріяв я.

Мозолі мимоволі

Межиріччя. Новосілки. День 12-й

Я продовжував ходити на роботу з лісорубами. Ми валили ліс, потім сплавляли кругляк річкою до селища, а вже там теслі різали й кололи його на дрова чи дошки. При цьому теслярі користувалися сокирами та примітивними дворучними пилами.

Так тривало недовго. Адже, коли Васько підхопив чергове запалення, мені довелося прилаштуватися до теслярів, які виловлювали кругляк у річці, потім різали його на цурки. Все це вони робили безпосередньо в селищі, що в моїй ситуації було дуже доречним. Вночі мені доводилося чергувати біля ліжка Васька, а вдень я, проливаючи піт, пиляв колоди.

Теслярі мені були раді, адже у них якраз почався сезон, коли дрова йшли на ура. Люди, стурбовані наближенням зими, намагалися заpastись паливом. Другим за значущістю товаром теслярів залишалися дошки. Люди поспішали підлатати зроблені з колод і дощаті частини своїх будинків до першого снігу.

Теслярі вже не справлялися з напливом покупців, тож моя допомога була доречною. Робота була виснажливою, ніякої автоматизації, інструменти були на рівні ковальських технологій, тому я щодня вкривався потом, схуд, обличчя змарніло, накопичилася втома, зате додалася м'язова маса і зміцніли сухожилля.

Тим часом Василь одужував довго і болісно. Перш ніж він почав самостійно пересуватися, минуло два тижні. Весь цей час його рана вередувала, мого земляка кидало в жар, ми двічі відпоювали його відварами з трав. Після другого разу довелося рятувати його від трав. Здається, ми перенапружили його печінку.

Якось, коли Васько очухався від жару і захотів поговорити, я поскаржився йому на свою долю.

– Ну то в чому ж проблема? – сказав він. – Можна автоматизувати частину важкої теслярської роботи за допомогою водяного млина. Їх так і називали колись – пильні млини. Невтомна річкова вода обертає привід, який своєю чергою передає зусилля на дві-три стрічкові пили, через які пропускають кругляк. На виході отримуємо дошки та профіт!

Я вчепився в цей варіант. Було б чудово перекласти на механізми частину важкої виснажливої праці. Моє тіло подалося вперед, погляд зосередився на змученому обличчі Васька, його зелених припухлих і почервонілих очах.

Я подумав, що реалізувати такий варіант автоматизації праці з розпилювання кругляка було цілком реальною справою, тому спантеличив свого товариша:

– Креслення намалюєш?

Василь глянув на мене вимученою усмішкою напівтрупа, кліпнув сумними очима й хвалькуватим тоном вимовив:

– Легко!

«Ох, і небезпечна ця штука – хворіти в такому відсталому місці», – подумав я, дивлячись на земляка.

– Ігорю, мені б водички! – попросив Васько.

– Тримай! – я простяг йому наповнену дерев'яну миску.

Мій земляк жадібно відпив, потім глибше вдихнув і повільно осушив все до дна. Я глянув на його змучене хворобою обличчя. Очі вже не блищали, з чого я зробив висновок, що жар нарешті пройшов. Мені здалося, що Василь готовий до моїх запитань:

– Ще водички?

– Ні, достатньо! – він усміхнувся, останнім часом я не балував його увагою і турботою, оскільки постійно пропадав на роботі.

Я сів поруч із ліжком на дерев'яний, грубо збитий табурет і прямо запитав:

– Васю! Як ти вляпався в цю історію з пристроєм?

– Сам не зрозумію, – хлопець зітхнув, ліг на подушку, його очі дивилися на стару крокву, що потемніла від часу.

– Розкажи мені все з самого початку! – запропонував я.

Він відкинув з чола немиті, злиплі, неслухняні кучері й почав свою розповідь:

– На п'ятому курсі університету мій викладач Дмитро Ісаакович Тогельман запропонував мені посаду асистента. Я погодився, адже йшлося про те, щоб працювати у найперспективнішого вченого на нашому факультеті. Спочатку Дмитро Ісаакович навіть не розповідав мені про те, із чим він працює. Професор довіряв мені завдання, які були мені до снаги. Я тоді захопився однією студенткою... Втім, це не має значення. Робота у мене була нескладна – з розряду принеси-подай, піди на фіг, не заважай! У такому ключі я пропрацював три місяці, закінчив університет і, не відчуваючи довіри з боку Тогельмана, вже думав про те, щоб піти на справжню роботу, як раптом до мене завітав Валентин Степанович.

– Той самий з органів? – хмикнув я, пригадуючи, як мене самого втягли у небезпечну пригоду.

– Так. Слизький тип, – погодився з моїми враженнями Василь. – Валентин Степанович у присутності професора повідомив, що держава вирішила довірити мені важливе завдання. Плюс запропонували зарплату, про яку вчорашньому студенту можна було лише мріяти. Я перейнявся важливістю моменту, особливо коли мені підсунули папірець з грифом цілком секретно. Вийшло, що сам підписався під урядовий науково-дослідний проект. Після цього мій шеф,

нарешті, розповів, що насправді він працює над прототипом пристрою з телепортації об'єктів і, в перспективі, людей на будь-які відстані.

Земляк важко зітхнув, я терпляче чекав на продовження.

– Того ж дня пропала моя дівчина. Така розумна, допитлива і пристрасна, що я тільки зараз зрозумів, що вона працювала в одній держустанові з Валентином Степановичем. Вони перевіряли мене не лише на профпридатність, а й на балакучість, у тому числі у ліжку.

– Ого! – здивувався я.

– Шляхи Контори вкриті пологом туману! – нервово хихикнув мій товариш і пошкріб щетину на підборідді.

– Що було потім?

– Я помітив, що за мною та за професором Тогельманом постійно спостерігали якісь люди. Друзі, з якими я часто спілкувався, отримали направлення до якихось далеких куточків країни... Тепер я розумію, що це було зроблено навмисно. Мене намагалися захистити від будь-якого можливого витоку інформації. Якось, коли я перебрав спиртного в барі, мою тушку м'яко транспортували додому. Як це сталося, я не пам'ятаю. Зате пам'ятаю, наскільки сильно я здивувався, що лежу у власному ліжку в закритій зсередини квартирі, а мій одяг акуратно складений на стільчику поряд з ліжком.

– Оце так, – сказав я, не приховуючи свого здивування.

Я не знав співчувати Василю чи радіти за нього. Зважаючи на те, до чого це все призвело, швидше за все, слід було йому поспівчувати.

– Я пропрацював із професором два з половиною роки. Робота йшла неквапливо, іноді доводилося звітувати перед Валентином Степановичем. Ми билися над телепортацією, уперлися в одну проблему, яку Дмитро Ісаакович не міг вирішити. Нарешті, професор визнав, що його робота зайшла в глухий кут, а всі наші ідеї відпрацьовано. Десь у наших розрахунках була допущена помилка, а може, ми не помітили чогось, що могло б нам розплющити очі на розв'язання проблеми, – Василь зітхнув, знову почухав підборіддя, скривився, коли потривожена рана розболілася від необережного та різкого руху руки.

Почухавши кінчик носа, він продовжив:

– Коротше, мій шеф зв'язався зі своїм колегою з Канади. Ним виявився відомий математик з Торонто. Декілька років тому вони познайомилися на якійсь науковій конференції, обмінялися думками стосовно простору та часу і потоваришували. Коротше, вони домовилися про спільну відпустку на Карибах. Під цю справу Валентин Степанович організував наше відрядження. Ми вирушили у відпустку, яка, звичайно, такою не була. Туди ж приїхав математик із Торонто.

– Невже у нас своїх математиків немає? – не повірив я Васькові.

Васько хмикнув і поблажливо пояснив:

– Одна справа займатися загальною математикою, інша – її новітніми перспективними напрямками, – він усміхнувся, – це тільки здається, що математика, як наука, вже повністю освоєна! Насправді моєму професору потрібен був передовий вузькопрофільний фахівець, а не шкільний вчитель.

– А онлайн не можна було поради спитати? – не вгамовувався я.

– Ну, ти дещо наївний! – мій земляк повернувся до мене і втупився не кліпаючи. – Ми з тобою можемо роками розмовляти на тему телепортації, але я тобі так нічого до ладу і не розповім! Професійні секрети вчені зберігають особливо ретельно. Скільки вже таких випадків було, коли особливо хитрі та заповзятливі наволочі виманювали новітні розробки та робили собі на цьому кар'єру!

– Ніколи про це не думав, – промимрив я.

– Коротше, Валентин Степанович під цю справу професору навіть спецпрепарат видав. Капни таку хімікалію в келих і людина стає дуже балакучою, буквально не може збрехати!

– Наче якісь шпигунські пристрасті! – скептично вимовив я.

Васько, задоволений моєю реакцією, спокійно відкинувся на подушку.

– А знаєш, що було найприкріше?

– Професор тебе на зустріч не взяв?

– Ні, – Василь зітхнув. – Тогельман взагалі жив окремо та в іншому місті. Таку умову поставив Валентин Степанович. І той факт, що Дмитро Ісаакович не брав мене з собою, був не найобразливішим!

– Чим же ти був незадоволений? – здивувався я. – Тебе залишили одного, без нагляду! Ти міг розважатись, і ніхто б про це не дізнався.

– Ага! Ну звісно! Розважатися! – доволі емоційно вигукнув земляк, поправивши окуляри на носі. – Мені навіть заборонили відходити далі кафе та магазину, наказали сидіти в номері й не висовуватись!

Васько підвівся на лікті й повернувся до мене боком. Він був справді злий.

– Я вперше опинився за кордоном! Мене оточував тропічний рай, вулицями містечка ходили напівголі, доступні та темпераментні красуні, деякі «запальнички» отут у кафе на відстані кількох метрів від мене танцювали, крутили дупою й трясли...

Він скривився від болю, намагаючись показати на рівні грудей, чим вони там трусили. Після короткої паузи кучерявий земляк продовжив:

– Розумієш, десь поряд були білі піщані пляжі з блакитними лагунами, які омивалися смарагдовим шалено теплим і лагідним морем. Ти тільки уяви ці пляжі з кокосовими пальмами, в тіні яких пурхають дивовижні птахи, а в теплій воді плавають яскраві-яскраві рибки! Одним словом, довкола мене мрія туриста, а мені це все заборонили! – він зобразив смішну кислу міну на лиці.

– Боялися, що ти розповіси страшну державну таємницю? – я засміявся, потім уявив, як це було сидіти цілими днями в номері, і перейнявся співчуттям до зажуреного Василя.

– Та яку таємницю і кому б я розповів? Я ж їхньої мови не знаю!

Я дивився на нього і мовчав, а хлопець хмурих брови, мабуть, все ще сердився на Валентина Степановича та його заборони.

– Якби я був балакучий, мене б у проект не взяли. Ні-і-і, – протягнув він, – таємниці я зберігати вмю. Тут інший випадок. Мені довірили нагляд за прототипом телепортера, який уже дещо міг, але до остаточного результату йому ще було далеко. Ось тільки про це ніхто не знав, а я сидів і, як debil, дивився на бляшанку з проводами.

– На хіба ви взагалі свій гаджет потягли чорт знає куди?! – обурился я, уявивши, як було б добре, якби не було жодного польоту на Гаїті.

– Фокус із відрядженням разом із математиком потрібно було довести до кінця, другого шансу могло і не представитися! – підвищив голос Васька.

«Сидів би я зараз удома, – мріяв я, – доламував би клавіатуру або свій диван разом з тим дівчиськом, що нещодавно дала мені свій номер телефону!»

Тим часом земляк продовжував скаржитися і вивів мене з солодких мрій про кльове дівчисько з філфаку.

– А прототип потрібен для того, щоб одразу ж внести зміни та випробувати, а якщо не вийде, уточнити все на місці та спробувати знову! – пояснював Васько.

Щось у його словах не складалося. Не вірилося в те, що така операція відбувалася без прикриття з боку Контори.

Я вирішив озвучити цю думку вголос:

– Взяли б когось для охорони чи у Контори охоронці скінчилися? – буркнув я.

– Валентин Степанович сказав, що це тільки приверне до нас зайву увагу, – жорстко відрізав Васько.

– Так, гаразд! Не гарячкуй! – заспокоїв я земляка, а сам задумався: – «А прототип-то не такий вже й поганий, раз зміг закинути нас у цю діру!»

Я вирішив озвучити цю думку Василеві:

– Якщо пристрій зміг якось телепортувати нас крізь простір, то ваша робота виявилася успішною!

Василь холодно і відсторонено глянув на мене, потім відвернувся, надувши щоки. Я вирішив зайти з іншого боку:

– Довго довелося сидіти у готелі?

– А! – Васько з сумом в очах махнув рукою і завалився назад на спину, втупившись у стелю. Його брови насупилися, він підняв палець, тицьнув ним у дужку своїх окулярів, поправляючи їх на своєму переніссі. – Я просидів у цьому убогому місці понад тиждень. З нудьги мало не помер!

Я глянув на його засмагле обличчя і подумав:

«Він явно не сидів весь цей час у номері!»

– Оце так! Вольовий ти хлопець, Васю! Прямо-таки героїчний! – я посміхнувся, похитав головою і з іронією додав: – Ти так бідний перепрацював, сидячи в номері, що аж шкіра на носі облізла. Це ж не від сонця? Напевно, це ти так натер пальцем, поки над проектом своїм працював!

Професор та інші жертви

Земляк злісно вишкірився і почав виправдовуватися:

– Ну, вийшов трохи, прогулявся, дівчат на коктейль запросив. Я ж не затвірник, а жива людина!

– Добре, добре! – я підняв руки вгору. — Скажи краще, а професор часто приходив?

Мене цікавило те, як знайшли Василя. Хтось мав навести на нього громил, які потім напали на нього і мало не вбили.

– Тогельман зателефонував за добу до твого прильоту, повідомив, що провів кілька зустрічей із колегою з Торонто. Сказав, що «засіб від мігрені», який дав йому Валентин Степанович, подіяв чудово, але подробиць телефоном повідомляти не став. Натомість він сказав, що збирається провідати мене і попросив зустріти його біля аеропорту. Дмитро Ісаакович приїхав на таксі один, і ми одразу пішли в номер, хоча я сподівався спочатку пообідати в кафе та попросити кілька днів відпустки. Адже це був такий випадок гульнути, про який я міг тільки мріяти!

Васько сумно зітхнув і продовжив:

– Але професор був дуже збуджений новими відкриттями та припущеннями, тому, як тільки ми закрилися у готельному номері, він попросив дістати телепортер. Я поставив пристрій на стіл, а він одразу почав виправляти помилки в програмному коді телепортера. Як електронну панель управління ми використовували мій старий смартфон. Поки він його налаштував, то розповів,

що зустріч із колегою розплющила йому очі на змінну, про яку ми геть забули. Мовляв, оскільки витрата енергії на перенесення одиниці маси обернено пропорційна відстані, на яку здійснюється переміщення, спершу слід вирішити проблему забезпечення енергією.

- Угу.

- Однак, щоб перенести людину на відстань в десяток метрів, потрібно стільки енергії, що її обсяг не можна порівнювати навіть з річною продуктивністю кількох атомних реакторів. Єдиний спосіб здійснити телепортацію на будь-яку відстань, полягає в тому, щоб змінити розмірність завдання. Тобто у багатомірному просторі потрібно перейти на рівень, в якому існує більше вимірів ніж ми звикли, адже лише там відстань між двома пунктами можна скоротити до нуля!

– Що? – промимрив я.

– Ну, ось уяви собі листочок з довільними двома крапками на ньому. Відстань між ними буде більшою за нуль. Тоді склади листочок так, щоб крапка зійшлася з крапкою, якою тоді стане відстань між ними?

– М-м-м... – я почав розуміти усі ці сентенції про багатомірність простору.

– Усі наші рівняння підходили для тривимірного простору. Якщо врахувати, що простір є багатовимірним, то і результат буде таким, якого ми очікували з мінімальними затратами енергії.

– Ага, – кивнув я, остаточно переконавшись, що опинився в іншому часі та просторі.

Мій співрозмовник, почавши розповідь, все не міг зупинитися і викладав нові та нові порції інформації про свої пригоди:

– Тогельман працював довго і без перерви, енергія в ньому кипіла, ентузіазму вистачило на чотири години безперервної роботи. Надвечір він перестав бурмотіти собі під ніс, потім сів у крісло і попросив принести йому каву. Коли я повернувся з кафетерію, професора в номері не було.

– Нічого собі! – я почухав бороду, і в мене в голові виникла шалена думка щодо того, куди подівся професор, але озвучувати її я не став.

– А що було далі?

– У той момент мені здалося, що він просто вийшов подихати. – Василь знову зітхнув. – Але зараз я так не вважаю.

– Чому?

– Тому! – Васька почав загинати пальці.

– По-перше, коли я допив свою каву, а кава професора охолола, то я прогулявся готелем, спустився в кафетерій, навіть пройшовся вулицею. Мого шефа ніде не було. Я питав у працівників готелю і навіть у відвідувачів, але його ніхто не бачив, отже, він нікуди не виходив! По-друге, коли я наступного ранку зателефонував до його готелю, то його і там не виявилося, навіть більше – він туди не повертався!

– І тоді ти зателефонував до Валентина Степановича!? – здогадався я.

– Так. А ти не став би цього робити на моєму місці? – він скептично глянув на мене, а я лише знизав плечима.

«Хто знає, що я сам зробив би в такій ситуації!»

Тим часом Васько продовжував свою розповідь:

– Мені було сказано чекати на нашу людину, яка забере мене з готелю. Особливо ретельно Контора вимагала доглянути «гаджет». Ну а далі ти вже знаєш. Мене відвідали широкоплечі довбоконики, які не схотіли представитися. Вони чатували на мене, коли я повертався з кафетерію. Потім зв'язали й почали бити. Образилися собачі діти, що я вдавав, ніби не розумію їх англійську.

– Схоже, вони стежили за професором, – висловив я своє припущення. – Таким чином вони вийшли й на тебе.

– Може бути! – Васько задумався. – Хоча, швидше за все, я сам винен. Мені не слід було стільки розмовляти телефоном. Я просто злякався за професора і не знав, що мені робити.

– Думаєш, його взяли ці покидьки?

– Може бути! – Василь задумливо почухав потилицю. – Хоча я думаю, що у зникненні професора Тогельмана винні не вони. Ці заодно б захопили прототип.

– Тоді що трапилося з професором?

– Мабуть, він активував телепортер, – трохи подумавши й поправивши свою кучеряву шевелюру, мій товариш додав: – Сподіваюся, він потрапив туди, куди хотів.

– На відміну від нас!

– Угу, – його очі заблищали, наче в них стрибали бісики.

– Та тут однаково не все сходиться, – буркнув я.

– Ти про що?

– Якщо б він зник, як це було з нами, то разом з ним зникла б частина простору навколо нього.

– ...

– Разом з телепортером! – додав я.

Васько похитав головою:

– А хто сказав, що він зник без телепортера?! Не забувай, що це лише прототип. Як він спрацює, не знав ніхто, навіть професор.

– То десь може існувати ще один телепортер?

– Ймовірно.

– Хм. – «Це може бути нашим шансом на повернення». - Але навіщо було ризикувати?! – гаркнув я. – Той довбаний розумник повів себе наче нерозумний школяр!

Мій земляк насупився:

– Що ти маєш на увазі?

– Невже не можна було потерпіти й провести хоч якісь тести!?

– ...

– А тепер ваш «гаджет» закинув нас крізь простір і час! При цьому, на відміну від твого шефа, у нас вибору не було! – ми обоє замовкли, перетравлюючи все нещодавно озвучене.

Василь задумливо дивився в стелю, а потім на його обличчі раптом з'явилася хитра посмішка.

– А я ось не скаржусь! – він щиро усміхнувся. – Могло бути значно гірше! Які, наприклад, шанси у голки з одного разу потрапити в наперсток, захований у сіннику розміром з три гектари!?

– Вкрай малі, – повідомив я, не напружуючи мозок точністю розрахунків.

– Ось! А наші шанси потрапити сюди були ще меншими! – він задумався, потім посміхнувся ще ширше і додав: – Вони були взагалі нереальні! Тому радуйся, що ми залишилися живі, не потрапили у вакуум, не потрапили на мертву планету чи астероїд, а то й взагалі могли б опинитися усередині зірки!

«Мабуть, з цим і не посперечаєшся».

– Однак тебе не дивує, що ми потрапили туди, де люди говорять нашою, хай і давнішою, мовою? – після мого запитання в кімнаті повисла така тиша, в якій було чути дзижчання мухи біля вікна.

– Я думаю, що ти недооцінюєш телепортер, вважаючи, що нам пощастило, коли ми потрапили сюди! Насправді він сам притягнув нас туди, де ми змогли б легко адаптуватися! – від цього висновку Василь і сам виявився трохи спантеличеним.

Мені здалося, що цей варіант він раніше не розглядав.

– Скажи-но мені, Васю! – моя думка остаточно сформувалася й дозріла. – Чи зберігаються налаштування телепортера, і чи не вийшло так, що в момент нашого переміщення, налаштування, встановлені професором, спрацювали знову?

– Налаштування точно зберігаються, поки їх не поміняють на інші, і я їх не змінював, – повідомив мій товариш, його погляд став підозрілим. – Ти ж їх не чіпав, Ігорю?

– Навіть пакунок не розкривав, – я заперечливо похитав головою, – так і тяг його разом з твоєю тушкою до самого літака!

Васько зніяковів.

– У мене раніше не було можливості тобі сказати ..., – Василь жестом вказав на своє тіло, вкрите ковдрою, – дякую тобі, Ігорю, що не кинув мене там ...

Його подяка знайшла відгук у мені, але я все ж таки відмахнувся від його слів, мені не хотілося, щоб мій товариш відчував себе зобов'язаним.

– Не бери в голову! Я був радий допомогти тобі, думаю, ти вчинив би аналогічно! – повідомив я йому. – Ну, хіба що, ти не міг би тягти моє тіло на плечах.

Васько усміхнувся, а я чомусь відчував симпатію до цього хлопця, єдиної людини з мого рідного світу. А ще я розумів, що нам точно слід триматися разом. Напевно, не варто було також засмучувати його тим фактом, що покидьки у сірих костюмах збиралися холоднокровно вбити його.

Кучерявий товариш труснув головою, пружинки волосся при цьому затанцювали, його обличчя раптом стало дуже серйозним.

– Ігорю! Я вважаю, що у цьому світі та з нашими знаннями перед нами відкриваються великі можливості. Головне триматись разом, тоді ми зможемо поставити весь цей світ на вуха! – урочисто промовив Василь з упевненістю в голосі, і я з радістю кивнув та поплескав його по плечу.

Його настрої мені сподобався, хоча весь цей пафос щодо всього світу видався мені зайвою бравадою.

«Тут би зайнятися чимось практично реальним, будиночок свій забацати, комфорт налагодити!»

..... кінець фрагмента для ознайомлення. Переходь за посиланням для продовження: [grandgeorge.com.ua /ebooks/](http://grandgeorge.com.ua/ebooks/)